

STORM

BLAD DER NEDERLANDSCHE

26. 13 NOV. 1942

APRIL 1941 • EERSTE JAARGANG NUMMER 1 • VERSCHIJNT WEKELIJS • UITGEVERIJ „STORM“, HEKELVELD 15A, AMSTERDAM-C.

AL
BETZ

DE NEDERLANDSCHE IN ONS VOLK

Het heeft de Nederlandsche **SS** sinds den 16en September 1940, toen ik de opdracht ontving haar te formeeren niet aan belangstelling ontbroken. Bijkans niemand of hij had een oordeel en in menige vertrouwelijke of openlijke gedachtenwisseling vormde de **SS** het onderwerp van gesprek.

Alleen reeds uit dit feit blijkt, dat eigenlijk niemand onverschillig aan het bestaan eener Nederlandsche **SS** voorbij kon gaan. Het gevormde oordeel gaf dan meestal meer een kijk op de politieke instelling of wereldbeschouwing van den oordeelvelter, dan dat het inzicht verschafte in het wezen en de betekenis der **SS**.

Wanneer iemand vol afgrijzen beweerde, dat nu ook in Nederland zoo'n stil en vaak onopvallend korps bestaat, dat overal oogen en ooren heeft en waarvoor niets verborgen blijft, dan betekende dit meestal, dat deze spreker vaak iets zeide of deed, dat beter geheim bleef en niet zoozeer, dat de **SS** alleen maar een alom tegenwoordige en toch niet geziene macht zou zijn.

Of wanneer iemand zeide, dat de **SS** slechts een korps van lange kerels was en niets meer, dan getuigde dit oordeel eer van het onverstand van den beoordeelaar, dan dat het een gemis aan verstand bij de **SS** zou beduiden. En wanneer iemand mocht beweren, dat voor de **SS** de geschiedenis met het jaar 800 ophoudt, daar zij zich slechts met grafheuvels en dergelijke zou bezig houden, dan zei dit oordeel weinig over de echte belangstelling voor de historische ontwikkeling zoals ze bij de **SS** bestaat, des te meer echter over de wereldbeschouwing van den spreker, welke nu eenmaal slechts belangstelling heeft voor alles, wat na 800 kwam en dit gaarne zou doen vergeten, wat daarvoor bestond.

En wanneer iemand vol venijn er uitgooid, dat de **SS** ons Volk aan Duitschland wil verkoopen, dan gaf dit oordeel niet het juiste beeld van de wenschen der **SS** ten aanzien van de toekomst van ons Volk, doch sprak veel meer van den angst van den spreker voor de toekomst.

Stellig, er zijn er ook, die anders en beter weten, die reeds hebben begrepen welke groote en belangrijke rol de **SS** zal hebben te vervullen in verre en nabije toekomst. Zij hebben het niet misverstaan wat ik in September 1940 onder meer over het wezen der **SS** schreef:

Het grootste deel van ons Volk is zich niet meer bewust van zijn Germaansche afstamming. Het weet niet meer tot een ras te behoren, dat de wereld beheerscht. Wil ons Volk gezond en sterk zijn, dan moet het door dit bewustzijn gedragen worden.

Het is voor de toekomst van ons Volk noodzakelijk, dat zij, die zelf van goeden bloede zijn en reeds weer vanuit dit bewustzijn leven, als vastberaden mannen aaneengesloten slaan in een uiterst gedisciplineerde gemeenschap.

In een gemeenschap, welke het karakter draagt van een orde, waartoe mede behooren de leden hunner sibben en waarin de waarden van ras, bloed en bodem reeds nu belichaamd worden. In deze Orde krijgt het oude woord Adel, nieuwe inhoud.

Een adellijke titel uit vroeger tijd biedt geen zekerheid van edel bloed. Te vaak werd de dochter van den Jood gehuwd tegen kwijting van schulden.

De boer, de arbeider, de zeeman, die weer leeft in het trotsche bewustzijn sinds eeuwen af te stammen van boeren, krijgsliden, handwerkers of zeevaarders, evenals hij geboren uit vrouwen van Germaanschen bloede, behoort tot den volkschen adel van dezen tijd.

*Zulke mannen van het beste bloed behoeven nog slechts lichamelijke hardheid en voorlichting over de Volksche wereldbeschouwing, om geschikt te worden voor hun taak in de komende jaren: levend voorbeeld te zijn van Germaanschen aard, gezamenlijk een onverschrokken leger te vormen van betrouwbare strijders voor het Nationaal-Socialisme. Een dergelijke Orde en zulk een leger moet de Nederlandsche **SS** zijn.*

Het zijn er nog niet velen, die in de rijen der **SS** vereend, deze beginselen vorm en gestalte wilden geven.

Het zullen ook nimmer geweldige aantallen zijn, die tot deze Volksche Ordegemeenschap kunnen worden toegelaten.

Maar wat wel kan is, dat deze Orde der **SS**, als draagster der Volksche wereldbeschouwing en als belichaming der beste waarden van ons bloed, in toenemende mate begrip en waardeering vindt in ons Volk.

Wij willen niet staan als vijanden tegenover ons Volk, doch als mannen temidden van het Volk.

Als mannen wier moed en overtuiging onaanvechtbaar zijn en wier eerlijkheid en karakter boven alle twijfel zijn verheven.

Wij weten het, dit begrip en deze waardeering van ons Volk worden ons niet in den schoot geworpen, maar we zullen ze verdienen en het Volk voor ons winnen. Hetgeen betekent, dat wij een moeizame worsteling hebben te voeren om de harten en de zielen van ons Volk, kort en goed om het vertrouwen van het Volk.

Het lust ons niet deel te nemen aan de vaak onvruchtbare debatten, waarin op het laatst ook onredelijke argumenten opgeld doen. Gelukkig is de politieke ontwikkeling

niet deze, dat ons Volk op den weg der zoogenaamde „redelijke overtuiging“ tot het inzicht zou moeten worden gebracht dat deze of geene nieuwe staatsvorm juist of meer efficiënt zou zijn dan een bestaande.

Een nieuwe gedachte, een nieuwe wereldbeschouwing heeft slechts dan toegang tot de harten van de menschen en in het bijzonder van Germaansche menschen, wanneer het oude daarin volkomen kapot ging en werd uitgeroeid. De Germaansche mensch moet eerst gebroken zijn in zijn geloof om nieuw geloof te kunnen aanvaarden. De Nederlander is nog niet gebroken in zijn geloof aan de waarden der democratie, hij gevoelt zich in groote meerderheid nog niet verraden in het vertrouwen, dat hij had in zijn voorgangers, hij gelooft nog steeds en wenscht nog steeds te gelooven in de overwinning van Engeland op Duitschland.

Zoolang dit geloof nog bestaat, is de Nederlander ontoegankelijk voor de waarden van het Nationaal-Socialisme.

Daarom hebben wij, als dragers van een nieuwe wereldbeschouwing ook niet de behoefte noch het verlangen om op een bepaald oogenblik een formulering onzer gedachten te vinden, die een zoo groot mogelijk aantal volksgenooten bevredigt.

Het resultaat van een dergelijk pogen zou slechts zijn een tamelijk onsamenhangende en op vele punten met zich zelf in tegenspraak komende constructie, des te meer daar in den loop der tijden een dergelijke formulering telkens herziening zou behoeven in verband met de gewijzigde omstandigheden of andere opportune overwegingen. Een dergelijk opportunistisch streven, waarbij aan veler smaak en richting concessies worden gedaan, met het doel aanhangers

niet alle kampen te winnen, voert noodzakelijkerwijze tot een volledig gebrek aan vertrouwen bij de massa ten opzichte van de voorgestane beginselen.

Ons streven zal zijn: klaar en duidelijk onze wereldbeschouwing en haar grondslagen te formuleeren, niet vreezende tijdelijk een kleine groep te zijn, daar wij gedragen worden door het onwankelbare geloof, dat er eens een oogenblik komt, waarop het Volk zal zeggen: „zij hadden toch gelijk“, — om dan in vertrouwen den weg naar een nieuwe toekomst te gaan. Dat oogenblik is gekomen, wanneer zich in alle democratische Volksgenooten een catastrofe voltrekt, wanneer in hun zelf, evenals in de wereld daarbuiten, met Englands nederlaag de wereld der democratie ineenstort. Dan is de democratische mensch in Nederland gebroken in zijn geloof, zooals de democraat in Duitschland door de catastrophale ineenstorting van het gansche maatschappelijk leven in zijn land toegankelijk werd voor het Nationaal-Socialisme.

Ons geloof is sterk en zelfbewust. Rustig gaan wij onzen weg. Rustig en zelfverzekerd, doch bescheiden en terughoudend, door niets en niemand van de wijs te brengen, marcheerden sinds enige maanden onze mannen door de straten onzer steden en dorpen. Hun aantal groeit met het getal dergenen, die ook reeds nu meer hebben begrepen van den wezenlijken en diepen zin van dezen tijd. Wij gelooven in het leven, wij eeren wat sterk is en gezond. Wij zijn niet angstig voor de geweldige verruiming van den politieken horizon van ons Volk sinds 10 Mei 1940. Wij zijn zoo zeer overtuigd van onze volkskracht, dat wij niet reeds bij voorbaat vreezen in een hoek te worden gedrukt. Ons Volk heeft zoo veel mogelijkheden, is in groote meerderheid nog zoo gezond van bloed, dat het in vol vertrouwen zijn plaats en taak kan opeischen in de Groot-Germaansche levensgemeenschap van morgen. Wij belijden de wezens- en lots-verbondenheid aller Germaansche Volken, onder leiding van Adolf Hitler. In deze eeuw zal zich deze verbondenheid in eenigerlei vorm verwezenlijken. Verband houdend met het historisch gegroeide en passend in den huidige tijd herleeft de Rijksgedachte.

Grootere gemeenschappen, welke hun begrenzing slechts vinden in de grenzen van het bloed, ontstaan. Het zijn natuurkrachten, die hier werken. Met elementair geweld, dat kenmerkend is voor elk natuurverschijnsel, voltrekt zich deze ontwikkeling. Een ieder, die zich daartegen keert en met uitgestrekte armen den opkomenden vloed wil keeren, wordt overspoeld en zal spoedig zijn vergeten.

De **SS** zal echter deze ontwikkeling bevorderen en het hare er toe bijdragen. Zij vormt een ordgemeenschap van sterke en gezonde geslachten, waarin getracht wordt aan alle eischen te voldoen welke een Nationaal-Socialist zouden kunnen worden gesteld. De **SS**-mannen worden geschoold tot volkomen betrouwbare soldaten der gemeenschappelijke wereldbeschouwing, zoodat een ieder op zijn levensgebied als waardige vertegenwoordiger daarvan kan optreden, tot eens de geest, welke hen bezielt, ons gehele Volk zal bezielen en hun geloof, het geloof van allen zal zijn.

Feldmaier

Voorman der
Nederlandsche **SS**

Recht en Plicht van den ZIEKEN ARBEIDER

Er is welhaast geen kostbaarder goed dan onze gezondheid, want met een gezonden geest in een gezond lichaam voelen wij ons eerst recht vrij, voelen wij ons pas volwaardige leden der volksgemeenschap. Zoo deze regel al geldt voor iedereen, dan geldt zij in het bijzonder voor den arbeider, wiens scheppende kracht voor de volkswelvaart onmiddellijk afhankelijk is van zijn geestelijk en lichamelijk welzijn.

De arbeider, die buiten zijn schuld wegens ziekte niet in staat is zijn bijdrage tot de volkswelvaart te leveren, heeft het recht en ook den plicht zich tegen de gevolgen van ziekte te verzekeren. Het *recht*, dat voortspuit uit het sociale beginsel: „één voor allen en allen voor één” en de *plicht* om enerzijds zijn gezin bij tijdelijke improductiviteit en inkomen te waarborgen en anderzijds niet minder de plicht om door goede verzorging een spoedig herstel mogelijk te maken. Zoowel de arbeider zelf als de volksgemeenschap hebben dus belang bij een verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ziekte en voor geneeskundige verzorging. Daarom behoort deze voorzorg tot het terrein van de sociale verzekering, waarvoor wij hier het een en ander willen zeggen.

De geldelijke gevolgen van ziekte

Voor de geldelijke gevolgen van ziekte bestaat er in Nederland een wettelijke ziekengeldverzekering, die dagteekent uit het jaar 1929. Zij is geregeld bij de z.g. Ziekwet.

Deze ziekteverzekering is een verplichte verzekering, hetgeen beteekent, dat alle arbeiders in den zin der wet automatisch verzekerd zijn.

De wet regelt alleen maar de gevolgen van loonderving wegens ziekte, zoodat het verschaffen van geneeskundige hulp er buiten valt.

De wettelijke verzekering beperkt zich slechts tot arbeiders in dienst van een onderneming, wier inkomen lager is dan f 3000.— per jaar. Over de juistheid van deze grens van f 3000.— verschilt men nogal van meening. Wij achten deze grens te laag en met ons wint meer en meer het inzicht veld, dat een aanzienlijke verhooging, om niet te zeggen verdubbeling van het grensbedrag alleszins is gewenscht.

De uitkeeringen volgens de wettelijke ziekengeldverzekering bedragen in het algemeen 80 pct. van het loon en worden voor ieder ziektegeval verstrekt gedurende ten hoogste zes maanden. Waar de uitkeeringsduur berekend wordt voor ieder ziektegeval apart kan het dus voorkomen, dat een verzekerde in een tijdperk van een jaar bijvoorbeeld gedurende 10 maanden ziekgeld ontvangt.

De premies voor deze verzekering worden in het algemeen voor de ene helft door den werkgever en voor de andere helft door den arbeider opgebracht. De werkgever moet beginnen met zelf de heele premie, die gemiddeld 1,8 pct. van het verzekerde loon bedraagt, te betalen, maar hij mag de helft van de premie afhouden van het loon van den arbeider.

De verzekering wordt uitgevoerd door:
a. de ziekenkassen van de Raden van Arbeid;

b. de erkende bedrijfsverenigingen; waarbij eerstgenoemden een betrekkelijk geringe rol spelen. Wat is nu een erkende bedrijfsvereniging? Een bedrijfsvereniging is een verzekeringsinstituut, opgericht door een of meer erkende centrale organisaties van werkgevers en een of meer erkende centrale organisaties van werknemers. De uitvoering is dus in wezen in handen gelegd van partijen zelf, n.l. de werkgevers en de arbeiders. Zij berust op het uitvoeringsprincipe van de sociale verzekering: het zelf-doen door de bedrijfsgeenoten.

Vrijwel algemeen is men van oordeel, dat de Nederlandsche wettelijke ziekteverzekering, zoowel wat strekking als uitvoering betreft, een ongekende hoogte

heeft bereikt. Zij kan de toets met de andere Europeesche landen goed doorstaan. Dit wil echter nog niet zeggen, dat er op onderdelen niet het een en ander te verbeteren valt. Wij hebben reeds een aanwijzing gegeven in de opvoering van de loongrens, maar daarnaast moet vastgesteld worden, dat er te veel uitvoeringsorganen zijn. Ook de juridische formulering van de wet zelf moet noodig eens bijgeschaafd worden, „technisch herzien” noemt men dat. En tenslotte leeft in menig arbeidershart de hoop, dat ook in het systeem van de karendagen, dat zijn de eerste dagen der ziekte, waarvoor geen uitkeering wordt verstrekt, een verandering ten goede wordt aangebracht. Wij hebben nu in zeer kort bestek een inzicht gegeven in de wettelijke verzorging bij loonderving wegens ziekte. Dit korté bestek was noodig om onze houding te bepalen ten opzichte van den arbeider bij ziekte. Een volgende keer is er wellicht gelegenheid dieper op deze sociale verzekering in te gaan.

De geneeskundige hulp bij ziekte

De zieke arbeider geneest niet door uitbetaling van een gedeelte van zijn loon alleen. Daarvoor is nog heel iets anders noodig, n.l. geneeskundige verzorging in de ruimste beteekenis van het woord, dus dokters- en specialistenbehandeling, geneesmiddelen, ziekenhuisverpleging enz. Voorkomen is beter dan genezen en daarom moeten wij in dit verband ook de voorzorg en de nazorg, bijvoorbeeld de doorlichting voor T.B.C. en het verblijf in herstellingsoorden, in dit verband noemen. Dit geheele complex: geneeskundige behandeling, voorzorg en nazorg, kunnen wij het best uitdrukken door het woord ziekenzorg.

De verzekering tegen ziekenzorg is in Nederland niet aan wettelijke maatregelen

gebonden, zij is geheel in handen van particuliere instellingen: de z.g. ziekenfondsen. Wel zijn er in den loop der jaren tal van wetsontwerpen ingediend voor de regeling van het ziekenfondswezen, e.g. ziekenzorg: In 1904 wet-Kuyper, in 1907 de wet-Veegens, in 1909 de wet-Talma, in 1925 de wet-Aalberse, in 1927 de wet-Slotemaker de Bruine en in 1931 de wet-Verschuur, maar geen enkel dezer ontwerpen is als wet afgekondigd. Ten aanzien van de thans bestaande ziekenfondsen kunnen wij de navolgende onderscheiding maken:

- Doktersfondsen. Dit zijn fondsen, die door artsen beheerd worden. Meestal vormen zij een onderdeel van de „Mij, tot Bevordering der Geneeskunde”.
- Onderlinge Ziekenfondsen. Dit zijn fondsen, die door belanghebbenden zelf beheerd worden.
- Ondernemingsziekenfondsen. Deze fondsen zijn gebonden aan een bepaalde onderneming; zij worden meestal door de werkgevers en de ondernemers beheerd.
- Verzekeringsfondsen voor geldelijke vergoeding. Dit is een vorm van eenvoudige verzekering voor uitkeering van een bepaald geldbedrag ingeval van ziekte ter bestrijding van dokterskosten enz. De verzekering wordt praktisch uitgevoerd door particuliere verzekeringsmaatschappijen.

De verzekering tegen ziekenzorg is niet verplicht. Ieder kan dus zelf beslissen of hij zich al dan niet bij een fonds wil aansluiten. Wel oefent een bepaling in de Ziekwet dwang uit op de arbeiders om zich te verzekeren. Als regel geldt, dat personen met een hooger inkomen dan f 2700.— zich niet bij de fondsen kunnen verzekeren.

Ten aanzien van den omvang der verzekering, m.a.w. de rechten die men

REDACTIE:

HOOFDREDACTEUR: NICO DE HAAS
PLAATSVERVANGER: NICO LAMAN
HEKELVELD 15 A. AMSTERDAM-C.
TEL. 37800 (drie lijnen)

ADMINISTRATIE:

UITGEVERIJ „STORM”
DIRECTEUR: REINIER VAN HOUTEN
PLAATSVERVANGER:
A. A. SCHAEFFER
PCGIBUS 20, AMSTERDAM
HEKELVELD 15 A. AMSTERDAM-C.
TEL. 37800 (drie lijnen) GIRO: 411000

STORM verschijnt iedere week. Leesgeld f 1.25 (R.M. 2.50) per kwartaal. Losse nummers 10 cents (R.M. 0.20). Advertenties: 20 cents per m.m. regel. Kortings voor contract. Tekstadvertenties 40 cents per m.m. regel.

STORM:

heeft, bestaat geen eenvormigheid. Integendeel vinden wij een veelheid van voorschriften en rechten, zoodat het praktisch ondoenlijk is om daarvan een behoorlijk overzicht te geven. Het eene fonds vergoedt bijv. wel ziekenhuiskosten, het andere slechts gedeeltelijk, een derde in het geheel niet, terwijl een vierde slechts alleen tegen die kosten verzekert. Wel vertoonen de fondsen, aangesloten bij de Mij, tot bevordering der Geneeskunde, de fondsen aangesloten bij de Federatie ter behartiging van het Ziekenfondswezen, alsmede de fondsen aangesloten bij den Bond van Roomsche-Katholieke Ziekenfondsen onderling veel overeenkomst.

De premie voor de verzekering tegen ziekenzorg komt uiteraard geheel voor rekening van den verzekerde, met uitzondering van enkele ondernemingsziekenfondsen, waar de werkgever ook wel een gedeelte van de premie betaalt. Waar de omvang der verzekering dikwijls zeer uiteenloopt, verschillen ook de premies in sterke mate. Meestal schommelt de premie tusschen 20 en 25 cent per week per persoon (voor kinderen minder). Men kent ook het gezinspremiestelsel, waarbij ieder nieuw gezinslid een lagere premie betaalt dan het voorafgaande.

Uit sociaal oogpunt bezien kon met lof worden gesproken over de wettelijke ziekgeldverzekering.

Naar onze meening is dit voor de ziekenzorg niet het geval. Het sociale principe: „één voor allen en allen voor één”, ontbreekt hier ten eenenmale. De verzekering is immers een vrijwillige en zij beperkt zich slechts tot de arbeiders of kleine zelfstandigen. Alleen een wettelijk voorschrift, waarbij bepaald wordt, dat de bedrijfsgeenoten: werkgever en werknemer samen de premie betalen, voldoet aan dezen sozialen eisch.

Die wettelijke regeling zal tevens den omvang der verzekering moeten regelen, zoodat de rechten voor allen gelijk en nauwkeurig omschreven zijn. De omvang zal zoowel de zorg voor, na, als tijdens de ziekte moeten omvatten, zoodat de verzekerde en zijn gezin recht zullen moeten hebben op:

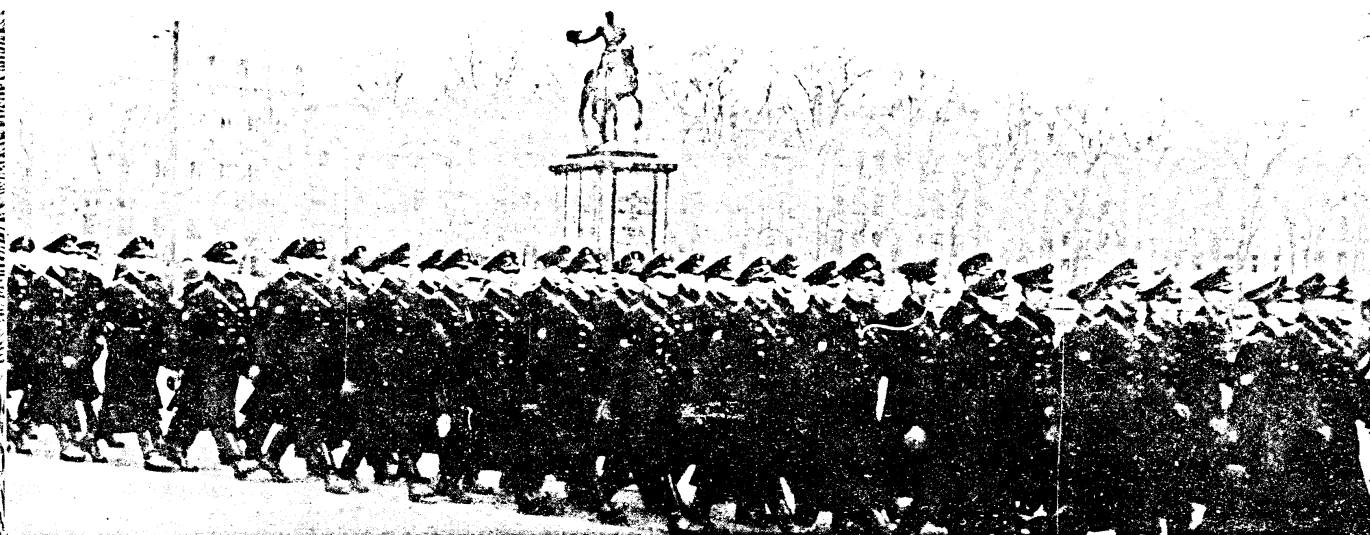
- gratis dokters- en specialistenbehandeling;
- gratis verloskundige hulp;
- gratis wijkverpleging;
- verstrekking van genees- en verbandmiddelen;
- verstrekking van hulpmiddelen, zooals brillen, breukbanden enz. tot een bepaald maximum;
- gratis ziekenhuis- en sanatoriumverpleging voor een bepaalden tijd en tot een bepaald maximum bedrag;
- eventueel hulp in huishouding, bezoek aan vakantiecolonies en herstellings-oorden;
- eventuele uitkeering bij overlijden.

Wil de doorvoering van dezen wensch mogelijk zijn, dan moeten tevens ook de uitvoeringsorganen gereorganiseerd worden.

Indien wij goed ingelicht zijn, is binnen afzienbaren tijd een wettelijke regeling van de ziekenzorg te verwachten. Wij willen daarop dus niet teveel vooruitloopen, maar vast staat, dat daarmede eindelijk één der vurigste wenschen van de arbeiders in vervulling zal gaan. Eerst dan zal Nederland ten aanzien van deze sociale verzekering een waardige plaats in de rij der Europeesche landen kunnen innemen.

Paschen 1941

DE **SS** ALS SOLDATENORDE EN SIBBENGEMEENSCHAP

Eer en Trouw

Voor velen werd Eer tot een vluchtig begrip, een schoone gedachte, om te nemen of te laten liggen, maar niet bruikbaar voor het praktische leven van den „modernen tijd“.

Voor anderen werd Eer tot verstand begrip, een overlevering; ja zelfs tot standgevoel en standenhoogmoed, een afschijnsel van wat eens levend was en toch ook in dien modernen tijd niet paste.

En toch — voor allen die rechtgeaard waren bleef de Eer, levend in hun allerbinnenste, slechts half bewust en veelal overwoekerd door leuzen en leerstellingen.

In de binnenste burcht des harten leefde de Eer, die de moderne mensch niet kon gebruiken, die verouderden lieten verstarren en die toch onsterfelijk is — en wachtte haar tijd.

**Thans komt haar tijd:
de groote wende is daar.**

Door alle eeuwen heen was Eer de drijfveer van al wat de Germaansche aard geschapen heeft aan hooge waarden; zij was de adeldom van den Germaanschen geest.

En thans, aan het eind van den „modernen tijd“ doet zij haar uitval uit dezen binnensten burcht en wekt de oude eeuwige waarden van ons Germanendom uit hun slaap.

Vervreemd waren wij, maar niet ont-aard en in het licht van den nieuwen dag, zien wij weer dat niet verstand en schoolsche kennis het leven bouwen, maar karakter. En wat is karakter zonder trouw? En wat is trouw anders dan het uitleven van Eer?

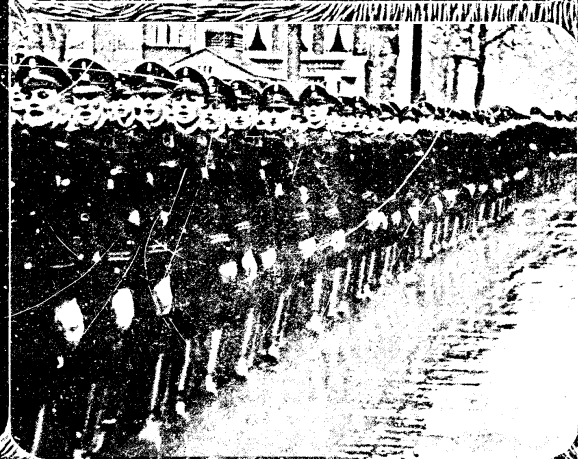
Trouw! Welke trouw? Trouw aan eigen aard, trouw aan ons wezen, dat Germaansch is, dat vrij en ruim is, dat durf en kracht heeft, om den nieuwen tijd in te gaan en af te breken de bruggen, die nog met den ouden „modernen en verstarren tijd“ verbinden.

Trouw! die den moed heeft uit eigen aard te leven; die zóó zeker is van eigen kracht, die zóó vast staan in eigen eer, dat zij zonder aarzeling de toegestoken hand van het broedervolk aangrijpt en drukt, wetend, dat de wende voor allen van Germaanschen bloede is aangebroken.

Wat trouweloos is tegenover onzen aard, is eerloos, en alle barmhartigheid en liefde kunnen voor ons het eerloze niet goed maken.

Onze Eer heeft niets uit te staan met geschreven letter en regel; het is de stem in ons, de stem van ons bloed, het veilige kompas waarop wij varen, den nieuwen dag tegemoet; onze houvast in leven en sterven tegenover God en mensch.

ONZE EER IS ONZE TROUW

Bovenaan: Aankomst in Den Haag op 23 December 1940 van de Nederlandsche **SS**-mannen, die in Ober-Au opgeleid werden.
Midden-links: „Stille bewondering“ voor het City-Theater.
Links-onder: Bijeenkomst van de Nederlandsche **SS** in het City-Theater te Amsterdam, den dag voordat de groote marsch door de hoofdstad op Zondag 23 Februari begon.

Midden-rechts: Een **SS**-Onderschaar-leider wenscht de vrouw van een **SS**-man geluk met de geboorte van een zoon, terwijl de vader als vrijwilliger in de Standaard Westland dienst. Op zoo'n oogenblik spreekt het karakter van de **SS**-Sibbengemeenschap duidelijke taal!

Rechts-onder: „De lange nacht is nu voorbij...“ (Foto's Nederl. **SS**)

De liefde tot hun beurs is velen aangeboren

Er zijn conjunctuur-fijngevoeligen, die letterlijk overal geld aan weten te verdienen en daarbij niet schuwen om de heiligste waarden van een volk door het slijk te sleuren. Zij evenaren — ja overtreffen daarin soms de Joden. Een sprekend voorbeeld daarvan levert de uitgeverij W. de Haan, te Utrecht, in samenwerking met haar huis-knutselaar W. L. M. E. van Leeuwen.

Deze heer Van Leeuwen is een bekend veelschrijver, die kans ziet om zijn gevoelsuitdrukkingen over onze letterkunde in snel tempo bij verschillende uitgeverijen te laten verschijnen. Den stakers, die zijn „leerboekjes“ dan moeten kopen, blijft het overgelaten om er iets uit op te steken.

Daar willen wij het nu echter niet over hebben. Wij willen dezen heer even volgen in zijn kwaliteit als huis-schrijver van de firma De Haan. Deze firma heeft zich tot schoone taak gesteld om humanisme, marxisme — en nu „nationalisme“ — onder ons volk te verspreiden. Niet uit mildheid, niet om niet vanzelfsprekend. Tenslotte is men zakenman, nietwaar?

Nadat dus het communisten-echtpaar Romein „De lage landen bij de zee“ had pasklaar gemaakt voor de uitgeverdoel-einden (slechts f 6.20 in linnen band, waarde volksgeenoten) kwam de heer W. L. M. E. van Leeuwen, bijgestaan door Marx Gijsen, op de proppen met „Schrijvers en schilders“ zijnde een „Keur der mooiste Verzen en Verhalen uit de Literatuur van Noord- en Zuid-Nederland van Veldeke tot Vestdijk“.

Van Veldeke tot Vestdijk... je moet maar durven: van „La mich wesen din, unde wis du min“ tot de Mestvaalt dus. Een aardige toekomstigheid was, dat de tientallen voor dit prutsboek geplunderde dichters geen vergoeding ontvingen voor de overgenomen werken, zoodat de baten van deze uitgave (slechts f 7.25 dames en heeren) in de zakken van De Haan en buiten Van Leeuwen verdwenen. De be-roofde dichters konden na deze forse adrelating van hun dichtbundels rustig blijven hongerden.

Heerlijk hoe sommige lieden hun taak in het volk opvatten! Zelfs een blad als „De Telegraaf“ nam daar indertijd aanstoot aan. Maar dit was vóór 10 Mei en we zouden dit onsmakelijke gedoe niet hebben opgerakeld, als zoowel De Haan als Van Leeuwen niet opnieuw hoogst onaangenaam de aandacht op hun zoo zeer ongewenschte werkwijze hadden gevestigd.

Want wat gebeurt er? Wij ontvangen ter inzage een nieuwe uitgave van onze Utrechtsche zakenlieden. Formaat en uitvoering als gewoonlijk: alles op uiterlijk effect berekend. Een fraaie prospectus ontbreekt niet. Hoe zal het boek heeten? Dat is niet moeilijk:

„DE LIEFDE TOT ZIJN LAND IS IEDER AANGEBOREN“

Natuurlijk — welke titel zou het beter doen. In luxe band dit keer slechts f 6.20. Daarvoor ontvangt men keurig thuisbezorgd: „Land en Volk van Nederland in Kunst en Letteren“.

Hoort wat het duo De Haan—Van Leeuwen nu weer schettert:

„Dit is nu eens echt een boek van deze dagen en toch tegelijkertijd van groote, blijvende betekenis!“

In dit werk, dat naar het onovertroffen woord van VONDEL den titel kreeg „De liefde tot zijn land is ieder aangeboren“, is uit onze kunst en letterkunde al datgene vergaard, dat zingt van de schoonheid van het Hollandsche land en van de Hollandsche stad en dat op indrukwekkende wijze getuigt van den Nederland-schen geest en de Nederlandsche ziel. Dit boek werd geboren uit den nood van deze dagen en het wil, juist nu, waar alles ons uit de hand geslagen schijnt, stof geven tot bezinning op de eeuwige waarden van ons volk en van onze cultuur. Daarmede wil het bijdragen tot den geestelijken wederopbouw van het land, dat wij allen zoo zeer liefhebben.“

Het sjacheren met nationale waarden — een bezigheid, die in hooge mate als ongewenscht moet worden beschouwd

Dat is niet mis. Maar wij staan toch een beetje huiverig tegenover al dit fraais. Vooral als we reeds op het reclame-velletje het gedicht „Holland“ van Potgieter aantreffen, waarin we de volgende regels lezen:

*Blijf, wat ge waart, toen ge blonkt als een bloem;
Zorg, dat Europa den zetel der orde,
Dat de verdrukke zijn wijkplaats U noem,
Land mijner Vaders, mijn lust en mijn roem!*

*En wat de donkere toekomst bewaart,
Wat uit haar zwangere wolken ook worde,
Lauw'ren behooren aan 't vleklooze zwaard,
Land, eens het vrijst' en gezegendst' der aard.*

Moeten wij dit liefhebben? Is dit Nederland, is dit de indruk, dien een Nederlandsch kunstenaar van Nederland kreeg, is dit de indruk, dien een Nederlandsch kunstenaar ons van Nederland wil geven? Ons durft te geven, ons waagt te geven? Men zie de afbeelding. In fotomontage-stijl een allegorische voorstelling van Nederland. In het midden een stomme bruut van een kerel, een onderwereldtype op klompen, met een afzichtelijk vergroede en misvormde hand, die thuis hoort in een leerboek voor orthopaedie, een hand, waarmede men nog geen moord zou kunnen begaan, laat staan eerlijken

„Middag“, houtsnede van Fokko Mees.

Dat is heel lief gezegd door meneer Potgieter — maar door de wijze, waarop dit gedicht hier gecolporteerd wordt, krijgt het een vals bijsmaakje. Hier is zoodat niet den letter, dan toch den geest van de bekende verordeningen van den Höheren H- und Polizeiführer met een zoetsappigen grijns geweld aangedaan. Hetzelfde achterbakse gedoe voelen wij o.a. in den opzet, waarmede de dichter A. Roland Holst hier uitgerekend vertegenwoordigd moest worden met „De Prins weergekeerd“. Zoo zouden wij door kunnen gaan, want dit boek is „rijk“ aan dergelijke „literaire“ vondsten. Maar het toppunt van moedwilligen hoort aan de ordening, die goedwillenden voor ons volk trachten op te bouwen, vinden wij in de platen, die deze heeren in dit, hun nieuwste schandwerk, meenen te moeten afdrukken.

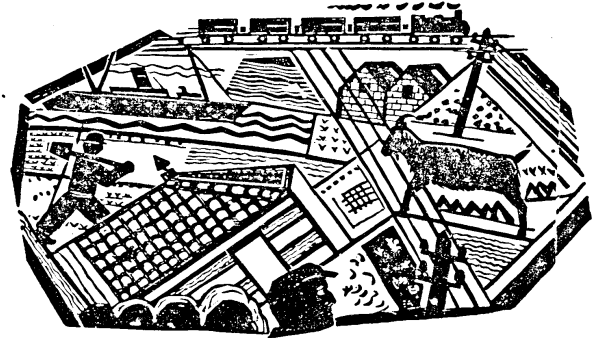
Zoo vinden we als inleiding tot het hoofdstuk „Friesland“ een prent van Fokko Mees, die de gemeenste belediging van ons Friesche volksdeel is, die wij ons voor kunnen stellen. Het mag bekend worden verondersteld, dat de Friezen tot de meest zuivere Germanen behooren en juist tegen dezen stam richt zich natuurlijk de haat van deze literatuur-schenders en volksvijanden. Laat ons deze „houtsnede“ eens nader bekijken. Wij wrijven ons de oogen uit en vragen onthutst:

arbeid verrichten. Links van dezen ont-aarden vlek een soort bolgewas met een paardekop (o natuurlijk, bol is knol, wat een schoone symboliek!), en links daar-onder een reuzenkip in machtige opgeblazenheid met kocienpoten en kocien-klap. Tusschen deze wanstaltige monsters in, is op den achtergrond een tent opge-slagen, in den top waarvan een schiet-schijf is aangebracht. Lang hebben wij zitten peinen wat dit was. En eindelijk werd het ons duidelijk, dat dit een zon moest voorstellen. Godbetert, onze eeuwige stralende zon! Naast den bruut staat, ook al op klompen, een uitgemer-geld, vrouwelijk wezen, een ellende-figuur, een zielige hoer uit een haven-achterbuurt met klauwvingers. Dat moeten wij liefhebben, dit „Nederlandsche“ menschenpaar? Den heer Van Leeuwen is de liefde tot dit walgelijke zoodje aange-boren? Op den achtergrond rechts, omlijst door wat vergerige voderigheid, is een dorp of een stad aangebracht, waarvoor een speelgoed-molentje staat en rechts op den voorgrond ligt een bok of een geit, reeds gedeeltelijk met een voor-snijmes aangesneden. Het beest heeft natuurlijk den welbekenden satanisch-wellustigen blik in zijn oog. Dit wat Friesland betreft. Voor Noord-Holland was de bekende communist Peter Alma de uitverkorene des heeren Van Leeuwen. Ook dit stompzinnige

maakwerk geven wij hier weer. Wij willen er geen woord aan vuil maken, maar het wordt tijd, dat lieden, die zulke rommel onder de mom van liefde tot land en volk durven verspreiden, eens door een paar stevige volksbewuste knapen onder handen worden genomen.

Wanneer wij dezen rommel, die stinkt van afzichtelijkheid en brutalen moedwil en heelemaal niet, al ware het nog zoo vals, hoe dan ook „zingt van de eeuwige schoonheid“, langer dan drie minuten aanschouwen, dan stijgt er een wilde woede in ons op en zouden wij den eer-vergetene, die dit nu nog durft, graag eens bij zijn lurven pakken. En niet hem alleen, maar ook den man, die dit mensch-onterende geknoci in zijn „vergaarbak“ opnam, óók de lieden, die in hun NV, nu nog duiten trachten te verdienen aan een verdorven geest, die ons volk bijkns ongeneeselijk ziek maakte, en wij aen met fel verlangen uit naar den lag, waarop ook hier bij ons de brandstaels met al dit vnzze, gore, volksverraaderlijke, wezensvreemde „literaire“ vuil hoogzul-len oplaaen. Hoe lang nog?

Hopen wij, dat dit boek een slechteuit-zondering moge blijven. Alles craa is

„Noord-Holland“, houtsnede van Peter Alma.

valsch en verkeerd. De eenige reden, waarom dit boek werd gemaakt, is de liefde tot hun eigen portemonnaie van de deelhebbers aan dit geknoci. Wel werden ter eldier ure de geplunderde dichters ditmaal (op aandrang van een anderen uitgever) achteraf nog „gehonoreerd“, maar dit verandert niets aan den opzet. Het werd samengesteld in de niet onge-rechtvaardigde verwachting, dat vele onnoozelen, die het goed met ons land bedoelen en zich „nationaal“ voelen, erin zullen loopen, het zullen kopen en verder ongelezen in hun kast zullen zetten met het gevoel, een nationale daad te hebben gedaan.

Wij zouden dezen, ook als zij zich onze vijander voelen, een waarlijk goed boek toewensen.

Het boek „De liefde tot zijn land enz.“ is de scherpste tegenstelling tot een „goed“ boek. De samensteller en de uitgever hebben van land en volk geen sikkepit begrepen bovendien. Zij kunnen het niet lief hebben, deze geldwolven, zoodals wij het hooghouden in onze ziel. Dit land hebben wij zoo zeer lief, dat wij niet kleinburgerlijk spreken van Hol-landsch als wij Nederlandsch bedoelen. Dit land hebben wij zoo zeer lief, dat wij ons niet thans eerst behoeven te bezinnen op de eeuwige waarden van ons volk en van onze cultuur, maar dat wij reeds jarenlang strijden voor dit volk en voor deze cultuur.

Daarom kunnen wij de verdachte activiteit van sommige splinternieuwe „nationa-len“ niet bewonderen. Maar ook voor de Nederlandsche dichters komt het ons pijnlijk voor, dat deze Van Leeuwen, die zichzelf „bekend“ maakte door hun werk te plunderen, daar zelfs dubbel aan gaat verdienen: naar wij vernemen, ontziet dit heerschap zich n.l. niet om over „zijn“ boek, waarin „al datgene enz.“ is ver-gaard, nog tegen betaling te gaan spreken ook! Is er a-socialer houding denkbaar? Waar blijft gij nu, dichters? Heeft de democratie u zóó murw gemaakt, dat gij alles slikt?

Neemt een abonnement op

STORM

Weekblad der Nederlandsche //
door f 1.25 te storten op Giro 411000
2e kwartaal f 1.25

Losse nummers 10 cts.
bij alle kiosken verkrijgbaar

UITGEVERIJ „STORM“
Postbus 20, Amsterdam
Telefoon 37800 (3 lijnen) - Giro 411000

ZONDER PUNTEN

Leeren jassen vakkundig repareren. Opnieuw kleuren, uw oude jas insluiten enz. Leeren jassen en korte en lange mantels, renvesten, rijbroeken.
Gazeneek's specialzaak voor heren- en bedrijfs-kleding, Twijnstraat 61, T.1. 16146, 1 trecht.

VERZEKERINGEN

C. J. DRIESSEN
ROTTERDAM
Telefoon 38547
's-Gravendijkwal 118, naast Bankwartier

Waarom de **HH** den draagt

Vele lieden, die een **HH**-man ontmoeten, kijken met gemengde gevoelens naar den doodskop, dien hij draagt. Zoo'n zwarte uniform en dan nog zoo'n zilveren doodskop met z'n holle oogen heeft iets.... Nu ja — wát de beschouwer gevoelt, hangt dan van zijn geweten af — sommigen zullen misschien griezelen. Maar de gewaarwordingen mogen dan al verschillend zijn, de uitwerking is ongeveer gelijk: met den doodskop valt niet te spotten!

Dit is overigens niets nieuws, want als bij zoovele gevallen hebben wij hier met een traditie te doen, die reeds eeuwenlang sterk op de verbeeldingskracht van het volk heeft gewerkt.

Wie heeft in z'n jeugd niet gelezen van de beroemde doodskophuzaren? Wie herinnert zich niet de foto's van de doodskop-pioniers uit den wereldoorlog 1914—'18? En ook nu voeren weer verschillende Germaansche formaties den doodskop! Vanzelfsprekend leeft er achter zoo'n taai gebruik van eenzelfde zinnebeeld méér, dan wat „wilde romantiek". Daarom zullen wij hier de geschiedenis eens even raadplegen en voor vriend en vijand het „vanwaar" en „waarom" van den doodskop uiteenzetten.

Reeds uit den Wikingtijd zijn er helmen gevonden, die naar hun viziervorm sterk aan een doodskop doen denken. Dit heeft ons niet te verwonderen: ook in die bewogen tijden, waarin vele waarden werden herzien, was een heldhaftige levenshouding voor velen vanzelfsprekend en stonden de weerbare met de doodsgedachte op vertrouwelijke voet.

Maar zoover willen wij niet terug grijpen. Wel zijn wij ons bewust, dat de inhoud van onze zinnebeelden oorspronkelijk bezit is van ons ras en uit oeroud verleden stamt, maar ditmaal willen wij uitsluitend de rechtstreeksche, zuiver militaire traditie laten zien van ons doodskop-symbool.

Het eerst vinden wij dan onzen doodskop vermeld in een bericht uit 1741, waarin wij lezen:

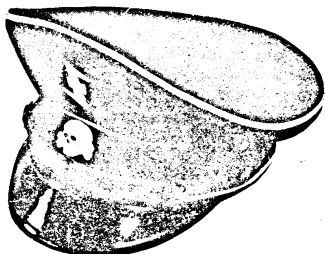
„Een Zwarte Huzaar gold van het begin af aan reeds door de kleur van zijn uniform als een halve duivel en door den doodskop, dien hij boven het voorhoofd op de muts droeg, als een kerel, die zonder genade alles tot moes hakt. Dit bracht echter tegelijkertijd met zich mee, dat de man met den Doodskop, waar de menschen voor aan den haal gingen, spoedig zelf begon te gelooven, dat hij een halve duivel was. Er ontstond een ware corpgesest, om den doodskop geen schande aan te doen en wanneer de Zwarte Huzaar met het gevest van zijn sabel den doodskop voorop zijn muts aanraakte en zijn paard de sporen gaf, dan viel er werkelijk met hem niet te spotten."

Zoo waren volgens dit oude verslag de Zwarte Huzaren van Frederik den Grooten, een regiment, dat de Oude Frits reeds op 9 Augustus 1741 had laten opstellen en dat op zijn bevel zwarte uniformen droeg en op de zwarte berenmuts een met wit garen geborduurd doodskop voerde. Dood noch duivel vrezend, getrouw aan hun doodskop-symbool, vochten zij dapper en trouw in de oorlogen van den grooten koning en zoo vestigden zij de roemrijke traditie van de „Zwarte Huzaren", die — sedert December 1808 in het eerste en tweede Lijfhuzarenregiment gesplitst — onder hun doodskop in de oorlogen van de 19de eeuw, zoowel als in den wereldoorlog, steeds als gardetroepen ingezet werden.

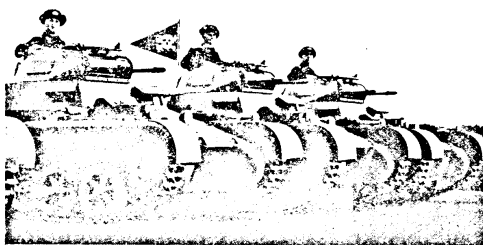
Hoe de doodskop op de muts kwam, is niet nauwkeurig bekend. Volgens overlevering zou Frederik als model voor de berenmutsen van zijn Zwarte Huzaren de Oostenrijksche pandorenmuts gekozen hebben. Degene, die deze opdracht uitvoerde, ontdekte onder den rand een geschilderde doodskop. Toen de koning dit hoorde, bepaalde hij, dat zijn huzaren den doodskop niet (zoals de Pandorenen) verborgen, maar zichtbaar zouden dragen. Wat hiervan waar moge zijn of niet — in ieder geval is het doel van den doodskop: om den vijand angst aan te jagen

Een zinnebeeld met een militaire traditie van juist twee eeuwen: 1741-1941

en voor den drager zelf steeds een vermanend teken te zijn van trouw tot in den dood, bereikt, zoals de geschiedenis heeft bewezen. Scharnhorst, de groote vernieuwer van het leger, schreef eens: „Iedere Pruis beschouwde het als een eerezaak de uitmonstering van de „Zwarte

Uniformpet van de Nederlandsche **HH** met wulfsangel en doodskop.

Ook de pantsertroepen van de nieuwe weermacht dragen den doodskop.

Huzaren" te mogen dragen, maar niet om de pracht, maar om de menschen die haar droegen".

Bij de splitsing van het huzaren-lijfregiment in 1808 kreeg het tweede regiment ter onderscheiding van het eerste sjako's van blauw laken. Door de oogen van den doodskop zag men dus of het blauwe of het zwarte laken. Hierdoor werden de regimenten spoedig door het hele leger „Blauwaugelein" of „Schwarzaugelein" genoemd. Als troepen, die de traditie van de roemrijke regimenten hoog houden, dragen thans het eerste en tweede eskadron van het vijfde ruitersregiment in Stolp,

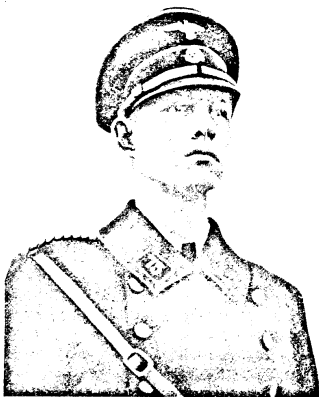

Zwarte huzaar, zooals die in 1741 werd opgesteld.

tot wiens Chef de Führer den ouden Generaal-veldmaarschalk Von Mackensen heeft benoemd, den doodskop op de muts. Ook de „Zwarte Schare", die Hertog Frederik Willem van Brunswijk in 1809, in den tijd van Duitschlands diepste vernedering, als het „herzogelijk corps van Brunswijk" oprichtte, droeg op de sjako en op de sabeltasch een zilveren doodskop met gekruiste doodskop-beenderen. Uit de „Zwarte Schare" ontstond het vroegere Brunswijksche Huzarenregiment Nr. 17. Ook dit regiment droeg, evenals het Brunswijksche infanterie-regiment No. 92, den doodskop tot in den wereldoorlog. Als troepenonderdelen, die deze traditie in stand houden, is thans aan het vierde eskadron van het dertiende ruitersregiment en de eerste en vierde compagnie van het zeventiende infanterie-regiment den doodskop verleend. Bij de jaarwende 1914/15 werd de tweede

compagnie van het zestiende pioniersbataljon den doodskop op de muts verleend. Ook de leden van het Gardereserve-pioniersregiment, dat in begin 1915 uit pioniers als Vlammenwerper-Afdeling werd opgericht, ontvingen na den 150sten succesvollen aanval op 28 Juli 1916 als bijzonder kenteeken den doodskop, die op den linker benedenarm gedragen werd. Later is ook aan de bezettingen van de Deutsche tanks een doodskop als kenteeken — op de wijze van het vliegersinsigne — verleend. In de jonge Deutsche weermacht dragen de pantsertroepen op de spiegels van den kraag van het zwarte uniform weer den doodskop. Ook eenige Vrijecorpsen droegen als kenteeken den doodskop: zoals de IJzeren Divisie, het Detachement Grothe in het vrijecorps Lüben, het vrijecorps Brüßow, Tilsit, de Zwarte Jagers en het mijnenwerpers-stormdetachment Heuschkel.

De „Schutzstaffeln" van de N.S.D.A.P. dragen den zilveren doodskop op de pet sedert hun oprichting door den Führer. Reeds de dertig man van de lijfwacht van Hitler, die in Maart 1923 opgericht werd, droegen dezen doodskop op de pet. Ook de „Stoottroep-Ittler", die de tegenwoordige S.A.-Gruppenführer Berchthold in Mei 1923 oprichtte en waarin de lijfwacht werd opgenomen, droeg den doodskop tot aan het verbod van de partij na den 9den November 1923. Nadat de N.S.D.A.P. op 26 Februari 1925 opnieuw opgericht was, ontstonden onder een centrale leiding in München de Schutzstaffeln van de N.S.D.A.P. Als uniform der **HH** werd dat van de stoottroepen gekozen; alleen kwam

HH-Man met Rijkshoogheidsteeken en doodskop op de uniformpet.

Huzaren van het 1e en 2de Lijfhuzarenregiment van 1808 („Blauwaugelein" links — „Schwarzaugelein" rechts).

Generaal-veldmaarschalk Von Mackensen, een van de bekendste dragers van den traditioneleen doodskop. (Foto's: Storm-arch.)

in de plaats van de „windjacke" het bruine hemd met zwarten das. Daarbij werden de hooge, zwarte petten met den doodskop en de met zwart omboorde hakenkruis-armbanden met zilveren streepen gedragen. Pas in 1932 kwam in de plaats van de hooge, zwarte **HH**-pet het platte model.

Sjako van een lijfhuzaar (Pruisen, 1813—15).

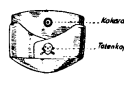
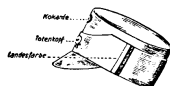
Na de machtsvername in Duitschland werd aan bijzondere **HH**-afdeelingen de bewaking van de vijanden van den staat in de concentratiekampen opgedragen. Hieruit zijn de „**HH**-Totenkopfverbände" ontstaan, die den doodskop op de spiegels van den kraag en als eenige formatie van de beweging in hun standaard voeren.

Deze dienst is iederen dag strijd — strijd in de volksche voorhoede van de meest beproefde strijders. Aan hen is ook de opleiding van de bewapende politieke soldaten toevertrouwd. Zij dragen den doodskop op de spiegel van den kraag. Zoo is de doodskop na een roemrijke traditie van heldengeest en doodsverachting bij de **HH** gekomen. De doodskop, die nu twee eeuwen op een zwarte uniform wordt gedragen. Vanzelfsprekend is het dragen van dit zinnebeeld voor iedereen **HH**-man niet alleen een eer, maar houdt het ook een verplichting in. Voor onze Deutsche kameraden was de doodskop der **HH** steeds het symbool van trouw en dapperheid en van ongebreidelde offerbereidheid en overwinningdrang. In het teken van den doodskop voerde de **HH** haar leden naar het levensmidden, tusschen Worden en Vergaan: blij met het leven — maar onbevreesd voor den dood.

Zóó, in dezen geest, kan ook onze **HH** naar de woorden van den Reichsführer Heinrich Himmler opmarcheeren naar de toekomst van het herboren Germaansche Europa:

„als een nationaal-socialistische soldatenorde van Noordras-mannen en als een gezwoeren gemeenschap van hun sibben". „Overwinnen of sterven", schreef Menzel als kenwoord naast de afbeelding van den Zwarten Huzaar in zijn verzameling platen van soldatenuniformen uit den tijd van Frederik den Grooten.

„Overwinnen of sterven", dit is de betekenis van den doodskop als zinnebeeld van weerbare mannen. Daarom dragen ook wij thans dit symbool van den dood en de eeuwige trouw, in het bewustzijn daarmede in een trotse en roemrijke traditie strijdend verder te schrijven.

Dit model was ingesloten bij een bevel van de **HH**-Opperleiding, van 29-9-1925, waarin de doodskop als behoorend tot de dienstpet werd aangegeven. Later kwam het Rijkshoogheidsteeken in plaats van de kokarde.

Roosevelt's zes gouden penhouders

Er zijn oogenblikken, dat wij met gevoelens van opluchting tot ons voelen doordringen, hoeveel onverklikkelijke berichtgeving uit het land der onbegrensde mogelijkheden ons sinds den oorlog door een tweevoudige blokkade onthouden blijft. Wij vinden in onze kranten niet meer de wekelijksche pagina geparfumeerde publieit van vijf met dollars smijgende (en inmiddels ijerig gulden oostgende) Amerikaanse film-import-kantoren. Wij vinden onder het laatste en hevigste nieuws nauwelijks nog iets over een verjaars-taart van de snoeperige Shirley Temple, noch over de huwelijks-verwikkelingen van den sinds lang uit zijn knie-broekje gegroeiden Jackie Coogan. En de gedachte alleen aan dien voorbijen gouden tijd van Amerikanisme doet ons beseffen, hoezeer wij er door het gemis op zijn vooruitgegaan. Maar over één ding zouden wij toch wel heel precies geïnformeerd willen zijn. Over Roosevelt's zes gouden penhouders namelijk.

Een paar weken geleden heeft het Amerikaanse Congres „Wet 1776" aangenomen, een document, dat beter bekend is als „lease and lend bill" (leen- en pachtwet) en nog beter als wet op de hulpverlening aan Engeland. Roosevelt had de wet al in zijn Nieuwjaarsboodschap aangekondigd en de Amerikaanse minister van Oorlog Stimson drong er bij de heeren van het Huis van Afgevaardigden en den Senaat op aan, toch vooral veel spoed bij de behandeling van het wetsontwerp te betrachten, want over zestig dagen kon de Europeesche oorlog reeds aan een crisis toe zijn. Zoodat de heeren er prompt zeventig dagen over beraadslaagden.

Naar kwaaddenkende lieden beweren, waren ze zoo traag, omdat de Vereenigde Staten gemakkelijker als erfgenaam van een leeggebloed Britsch imperium zijn eigen imperialistische wenschedroomden bevredigen kan dan als eerlijk vriend van een overwinnend Engeland. Maar dat betrekking geenszins, dat men Londen uit Washington niet heel veel welwillende woorden zou toeroepen. En het ondertekenen van de hulpwet door Roosevelt is dan ook een uitgezochte plechtigheid geworden. Met zes gouden penhouders, zoo seinden het de van vreude overloopende Britsche correspondenten in Washington, heeft Amerika's president de veelbesproken wet ondertekend.

Heel veel gewichtige documenten (het Verdrag van Versailles onzaliger gedachtenis, bijvoorbeeld) zijn met „historische" penhouders ondertekend. — penhouders, die men in musea bewaart in de door-gaans ijdele hoop, er het nageslacht ontzag mee in te boezemen, — of die men op veilingen verkoopt, met het vaak méér reële vooruitzicht, er grof geld aan te verdienen. Dat Roosevelt ook voor de leen- en pachtwet een „historische" penhouder gebruikte, is dus op zichzelf niet heel verbluffend. Maar de beangstigende vraag is alleen: wat deed hij met zes penhouders?

Eén voor elke drie

Een scherpzinnig man berekent, dat de naam Franklin D. Roosevelt precies achttien letters telt en dat de president dus na elke drie letters van pen moet hebben verwisseld. Maar het „waarom" zal toch in het eind wel bij de enorme handels-waarde van zes „historische" gouden penhouders moeten worden gezocht, — door wien en onder welke mom ze ook zijn aangedragen. En daarmee wordt de gansche tragi-comedie van de ondertekening der leen- en pachtwet tot een dubbel symbool: zeshoudig goud bekrachtigde de grootste „bargain", het beste zaakje, dat het Amerikaanse kapitalisme tot dusverre afsloot.

Het „zaakje" is niet in de eerste plaats gelegen in de winst op geleverd oorlogsmateriaal. Geen sterveling gelooft, dat

Engeland ooit zal kunnen betalen, wat het zich thans leveren laat. Het heeft immers zelfs nog uit den Wereldoorlog een miljarden-schuld aan de Vereenigde Staten. Maar er zijn in de imperialistische wereld-politiek nog betere boeien gesmeed dan onaflosbare leeningen. Ze leveren den rampzaligen schuldenaar met handen en voeten uit aan zijn gedschieter. Zoo zaten de Balkan-landen vóór 1940 door leeningen vast aan Frankrijk en Engeland, zoo bindt Washington sinds jaren de om hun politieke zelfstandigheid worstelende staten van Zuid-Amerika, zoo is thans ook het eenmaal trotsche Britsche imperium overgeleverd aan de Vereenigde Staten en zijn groot-kapitalisten.

Een jaar geleden stredden de landen van West-Europa onder het aanmoedigend oog — maar zonder den aanmoedigenden steun — van Engeland voor de Engelsche zaak. Thans strijdt het militair geïsoleerde Engeland onder de loftuitingen van Stimson en Knox en Morgenthau, zonder dat er een druppel Amerikaansch bloed vloeit voor de zaak en den zak van Amerika. Hoe langer de worsteling in Europa duurt, des te machtelozer wordt het verbloedend imperium, — des te gemakkelijker ook valt het Washington, de uiteenvallende deelen op te vangen. Nu al is Canada economisch en politiek hechter aan de Vereenigde Staten gebonden dan aan het Britsche moederland, — nu al heeft de Amerikaanse agitatie in de Stille Zuidzee ertoe geleid, dat Australië zich in panischen schrik voor een fictief Japansch gevaar in de knellend-beschermende armen van Washington werpt.

Goud en arbeid

Hoe geheel anders dan deze politiek van baatzucht, die idealistische frasen en onwezenlijke voorspiegelingen met zes gouden penhouders bekrachtigt, is de politiek, die in de levensruimte-idee haar geloofsheligen vindt en sedert September 1940 in het Driemogendheden-verdrag haar wereld-omvattende vorm. Ginds

dietert het goud alle economie en alle politiek, hier is (sinds de voortvluchtigen van een overwonnen systeem het goud uit de Oude Wereld naar de Nieuwe brachten) de arbeid tot grondslag van alle waarden geworden. Ginds hoopt het Amerikaansche imperialisme op den ondergang van het Engelsche, om een eigen wereldheerschappij met de erfenis te kunnen opbouwen, — hier bindt de levensruimte-gedachte den mensch aan zijn natuurlijke bodem en scheidt als beste waarborg voor den wereldvrede eigen ruimte en eigen invloedsteer eerlijk en zorgvuldig van den buurman.

De man, die met zes gouden pennen schrijft, heeft aan zes werelddeelen niet genoeg, om altijd nieuw goud te verdienen. En zijn gouden pennen schrijven bovendien anderen de kwade voornemens toe, waaraan hij zelf de uitvoering geeft. Hij richt „steunpunten" in op anderer belangengebied en verwijt tegelijk anderen,

een aanval op Amerika te beramen. Hij versterkt eldduizend kilometer van zijn eigen westkust in de Stille Zuidzee het eiland Gocam en beticht Japan (dat hij zelf op deze wijze tot slechts 2500 kilometer benadert) van imperialistische expansie.

Wat hij niet veranderen kan, is de historische waarheid, dat het kapitalisme en zijn tweelingbroer, het imperialisme hun tijd hebben gehad en dat allengs meer volken tot het inzicht komen, dat een op ordening, arbeid en volksbelangen gebaseerde wereld te verkiezen is boven de met zes gouden penhouders verdedigde baatzucht van een handvol magnaten. Zelfs al zou de opbrengst van die zes penhouders op de eerstvolgende veiling van curiositeiten milddadig geschonken worden aan het miljoenen-leger der werklozen in „God's eigen land", het rijkste land ter wereld!

Oorlog onbekend

Voor wijlen den ouden multi-millionair Rockefeller placht, in een oplaag van één exemplaar, een bekende Amerikaanse krant te worden „overgemaakt", — zoo, dat alle voor Rockefeller's hart schadelijke berichten er uit verdwenen. Dit in dubbel zin unieke dagblad was van journalistiek standpunt stellig „de tamste krant ter wereld". Even onwezenlijk, zij het op andere gronden, doet den wereldschen krantenlezer het dagblad aan, dat in een heel wat grootere oplaag verschijnt, maar niettemin sinds Juni 1940... zonder eenig bericht over den Europeeschen oorlog van de pers komt. Men zou er den indruk uit kunnen krijgen, dat het nog alles „pais en vree" op dit ondermaansche is.

Het dagblad in kwestie is de „Osservatore Romano", de krant van het Vaticaan. In de eerste oorlogsm maanden plaatste het blad geregeld de oorlogsgeschiedenis van alle oorlogvoerende landen. Dat leidde in Italië, waar de „Osservatore Romano" wel het grootste deel van zijn lezers vindt, maar waar niet iedereen de Engelsche beelddrukvering onverdeeld waardeert, tot veel kritiek in de Italiaansche pers. En sinds Italië zelf in den oorlog ging, werd het plaatsen van Britsche communicatie's uiteraard onhoudbaar. Het merkwaardige gevolg was evenwel, dat thans alle oorlogsgeschiedenissen uit de „Osservatore" verdwenen, ook de Italiaansche en Duitsche. De inhoud bestond voortaan nog slechts uit berichten en artikelen op religieuze gebied. „Geen Britsche communicatie's, dan heelmaal geen oorlog", schijnt het parool. Of het werkelijk rondom ons in de wereld niet meer knalt, zoodra wij watjes in onze ooren doen?

Kunst uit zweet

Amerika zit nog altijd boordevol ideeën. Onlangs heeft men er, ten bate van noodlijdende kunstenaars, bij opbod den hoogen hoed verkocht, waarmee Roosevelt transpireerend Amerika is rondgereisd, toen hij in 1932, in 1936 en in 1940 zijn verkiezingsveldtochten maken moest. De weinig appetijtelijke bijzonderheid, dat Roosevelt in deze hoed „transpireerde", is van bijzonder gewicht, want daardoor (zoo verklaart het bericht nadrukkelijk) bracht de hoed 3200 dollar op. Twee filmsterren werden de gelukkige en tegelijk weldoende eigenaren van het hoofddeksel. Want door hún bemiddeling zal uit Roosevelt's zweet de Amerikaanse kunst voortbloeien.

Herboren slagschepen

Op 19 April 1940 (het was in den tijd van de Duitsche actie in Noorwegen) berichtte Reuter, dat het slagschip „Gneisenau", een belangrijk element van de Duitsche marine, door Noorsche kust-batterijen tot zinken was gebracht. In een ander Reuter-bericht lazen de Britten, dat ook het Duitsche slagschip „Scharnhorst" gezonken was. Voltreffers van Britsche bommenwerpers maakten een einde aan het bestaan van den trotschen oorlogsbodem. In de maand Maart 1941, bijna een jaar later, hebben Duitsche slagschepen op den Atlantischen Oceaan geopereerd en vernietigend huisgehouden onder Britsche bewapende convooien. Het nieuwsagentschap, dat thans de Duitsche slagschepen „Scharnhorst" en „Gneisenau" aanwijst als de aanrichters van deze schade, heet... Reuter. Klaarblijkelijk mogen de minst vergeetachtigen onder de Britsche krantenlezers zelf beslissen, of het wonder van de herboren slagschepen op rekening te stellen is van de duivelsche Duitsche marine-werven of op die van het onkreukbare Engelsche nieuwsbureau.

Paschen

Wet jaarraad wentelt
Wet licht tegemoet
Wet sonnetrij breekt aan!

1941

De Aarde roept ons:
De stem der Vaders —
Verheugt u, kameraden!

EN WATERLOO

Anno 1815. Napoleon's „honderd dagen zijn voorbij. Zijn Waterloo is volstreken. De keizer zelf is op weg naar het kleine eiland in de zuidelijke helft van den Atlantischen Oceaan, waar hij sterven zal. De ware overwinnaar van den bloedigen slag in West-Europa, — niet Blücher en niet Wellington, maar Nathan Rothschild —, teekent voor Englands premier het spinnweb, dat de filialen der Rothschild's over Europa spannen. Een driehoek op zijn punt: Londen, St. Petersburg, Napels. Een tweede driehoek: Frankfort, Gibraltar, Jeruzalem. Twee driehoeken over elkaar: het Davidskruis. Daarachter doemen de omtrekken van het Britsche eilandrijk. Dát is het symbolische slotbeeld van de Ufa-film „Die Rothschild's", die nu ook in Nederland draait.

Het Davidskruis over Engeland.... Men herinnert zich een soortgelijk symbool uit een andere rolprent, — uit „Jud Süß", waar met een goedgebruikt film-effect het Davidskruis valt over het hertogelijk wapen van Wurtemberg. Het verschil daár en hier is alleen, dat Wurtemberg zich bevrijdt, Engeland gevangen blijft. Omdat het deels de macht niet ziet, waardoor het wordt beheerscht, — omdat het anderdeels in de eigen krachten geen hogere moraal voedt dan die in Nathan Rothschild belichaamd is. Het is een prachtige film-stof, deze Rothschild-episode rond het politieke en militaire drama van Waterloo: het lot der volkeren als inzet voor een enorme beurs-speculatie. Men zou het een prachtig-gevoonden stof kunnen noemen, als.... ze niet historisch was.

In Londen heeft Nathan Rothschild zich opgewerkt tot „grootte zaken" met het kapitaal, dat de keurvorst van Hessen onder de dreiging van Napoleon's leger-scharen aan Mayer Amschel Rothschild (het „kantoor" in Frankfort) in bewaring gaf. Nathan leent geld voor Wellington's troepen, smokkelt goud onder Hollandse tulpen door Frankrijk heen naar Frankrijks vijanden, verdient in Parijs aan Londen en in Londen aan Parijs. Maar als hij door een groote leening aan den Bourbon in beide hoofdsteden tegelijk denkt te verdienen, keert Napoleon van Elba terug. Lodewijk XVIII moet vluchten en Nathan Rothschild zweet etter en bloed.

Maar hij zou de zoon van Mayer Amschel Rothschild uit de Frankforter Judengasse niet zijn, wanneer hij op de Londense beurs niet zijn eigen, bloed- en erlooze Waterloo streed. De telefoon en de telegraaf zijn nog niet uitgevonden. Het Kanaal ligt als een verkeershindernis tussen Londen en het vasteland. Dat gebrek aan verbindingsmiddelen maakt Nathan Rothschild zich ten nutte. Ginds op het Europeesche slagveld wordt over het lot van Europa beslist. Winnen de vereenigde Duitsche, Nederlandsche en Engelsche legers, dan noteren ook de Britsche staatspapieren een hoogen koers, — verliezen daarentegen Blücher en Wellington den strijd tegen Napoleon, dan is het zaak, de papieren van het Fransche keizerrijk te kiezen.

Waar het om gaat is alleen: eerder dan een ander te weten, wie in Waterloo won.

Nathan Rothschild zorgt voor koeriers, die hem tijdig zullen inlichten. En hij wacht, welk „vaderland" de koerschen hem

zullen aanwijzen. De Londensche grootkapitalisten zetten alles op Britsche papieren. Maar zij doen het niet (en daár schuilt de kern van hun moreele zwakte, die tevens de kern van de film-tragedie is), omdat zij hun financieele kracht in dienst van land en volk willen stellen, — zij doen het, omdat zij de overwinning aan de zijde van Engeland meenen en daarmee de speculatieve winst in eigen portemonnaie. De op zoo vermolmde grondslagen gebouwde vaderlandsliefde stort ineen, zoodra ze op een ernstige proef wordt

gesteld. Als een gerucht van een overwinning aan de zijde van Napoleon bij Ligny tot Londen doordringt, gaan de Britsche staatspapieren in paniekstemming van de hand. Op hetzelfde oogenblik echter weet Nathan Rothschild, wat de anderen nog niet weten: dat Napoleon verslagen is. En hij koopt de Britsche papieren, die de slechte vaderlanders voor waanzinnig lage bedragen prijsgeven: het kleine kapitaal, dat de keurvorst van Hessen in de Judengasse te Frankfort aan Mayer Amschel Rothschild te bewaren gaf, hebben onder Nathan Rothschild's handen elf miljoen pond sterling winst opgeleverd.... Dat is de historische basis van de door Erich Waschneck in tal van details prachtig geregisseerde film. Carl Kuhlmann's

Nathan beheerscht het beeldvlak, ook als hij lichamelijk voor anderen wijkt. Grof, vet en tacteloos, afgewezen door de society, maar niet herkend als werkelijk nationaal gevaar, grijpt hij door alle sociale misgrepen heen tenslotte tóch zijn sjacheraars-victorie.

Twee kanten van het groote probleem zijn ook in deze film voortdurend tegenover elkaar gesteld: het geïmporteerde gevaar, dat „Rothschild" heet, en een binnen de eigen grenzen van alle banden met bodem en volk losgeslagen „aristocratie", die op het punt van moraal nauwelijks hooger stijgt dan de eer en geweten verkwanselende Rothschild's, — die in Nathan Rothschild ook minder den jood afwijzen dan den indringer in de geheilige society. Daarom ook blijft Rothschild overwinnaar. Daarom bleef hij het sindsdien, van generatie tot generatie. Tot hij in deze dagen een ander Waterloo vindt dan Nathan Rothschild in 1815.

De dankbare, historische stof der vestiging van het huis Rothschild is al vaker gebruikt. Alleen (en daarmee is op eens alles gezegd) door de oogen der Rothschild's zelf gezien: in een Amerikaanse film, die Nathan uitbeeldt als de enig-waare patriot! Zoals de „betere standen" het verstonen, hun vermeende superioriteit al romantiseerend tot een ook door de verneerde volksmassa ontziena factor te maken, zoo zijn de Rothschild's een eeuw lang achter een romantisch rookgordijn schuil gegaan. De weinig scrupuleuze grondlegger van hun faam kon achteraf tot (Engels!) patriot worden, omdat het (al heetten zij hier anders) Rothschild's waren, die de Amerikaanse film maakten, — en Rothschild's, in vier theaters de Amerikaanse film werd vertoond.

Er zijn zoo van die mensen, die bij herhaling de ff verwijten, dat wij niets, maar dan ook helemaal niets begripen van ons eigen volk. En dan volgt er een opsomming, hoezeer wij een eigen cultuur hebben, die geheel anders is dan alle andere, meer speciaal de Duitsche. Hoe ons volk, hoewel van Germaanschen oorsprong, volkomen verschilt van het Duitsche. Van een stamverwantschap is zelfs geen sprake! Duitschers zijn heel andere menschen! Alles, wat wij, kameraden van de Nederlandsche ff doen, is slechts een overnemen van de politiek van een ander volk, iets waar we ons in het Nederland van vóór 10 Mei voor schaamden.

Deze gedachten gaan ons door het hoofd, wanneer wij in 's-Gravenhage door de winkelstraten loopen en al onze talenkennis er bij te pas moet komen om te begrijpen, wat er toch wel verkocht wordt in deze oer-deftige Haagsche winkels, die van deftigheid vergaten, dat ze in Nederland staan. In de stad, waar de Nederlandsche regering eens haar zetel had, alvorens naar het buitenland te vluchten.

Maar die deftigheid „was noodig voor de clientèle weet U", die alleen maar iets kocht, wat uit het buitenland kwam, omdat het dan altijd veel beter was en... duurder.

Het is deze zelfde clientèle, nú met nationale insignes getooid en blakend van vaderlandsliefde, die ons thans verwijten doet, ons volk en vaderland verraden te hebben. Prijs te hebben gegeven aan vreemde invloeden en stroomingen, die ons volk niet liggen, omdat wij ons altijd van vreemde smetten hebben weten vrij te houden. We behoeven echter maar even om ons heen te zien, om de leugenachtigheid hiervan in vollen omvang te zien. Het zal mede onze taak zijn, aan dezen wantoestand grondig een einde te maken.

Brief UIT SENNHEIM

Beste Storm,

We zitten nu al weer een week in Duitschland en in die week hebben velen van ons een geweldige hoeveelheid onder-vinding opgedaan. In het begin vooral was het verschil heel goed te zien: het verschil tusschen menschen, die al eerder een militaire opleiding hadden gehad en menschen, die alleen maar den buitenkant van het soldatenleven hebben gezien, in dit geval alleen maar het uniform.

Nog maar heel weinig kameraden waren al eerder met de opleiding van de Waf-fen-*ff* in aanraking geweest, en zelfs voor hen viel het in het begin niet mee. Bij onze aankomst te Sennheim werden wij zoo spoedig mogelijk in verschillende afdelingen gesplitst en met ongeveer veertig kameraden op één kamer ingedeeld. Het leeftijdsverschil tusschen den jongsten en den oudsten bewoner van onze kamer bedroeg ongeveer 20 jaar, want er waren ook vaders van huisgezinnen bij, die aan hun vierde kruisje toe waren.

Al op den eersten dag werden we in uniform gestoken en kregen we sport-schoenen, ja zelfs een wollen slip-over. Tegelijkertijd werd ons op de bekende Duitse (en dit is volstrekt de eenig juiste) manier, op de snelst mogelijke wijze aan het verstand gebracht, dat wij hier gekomen waren om flinke soldaten te worden.

Nu zijn we hier haast al tien dagen en als jullie in Nederland het verschil zouden kunnen zien tusschen de knapen, die op 2 Maart Sennheim binnentrokken en de kerels, die op 10 Maart in de *ff*-uniformen zingend door hetzelfde dorp trekken om een marsch door de bergen te maken, dan zouden jullie vast en zeker verbluft staan. De jongens, want meer waren het niet, toen ze hier aankwamen, zijn in dezen korten tijd heel kerels geworden en de huisvaders hebben aanzienlijk aan jeugd gewonnen. Terwijl in het begin wel eens gemopperd werd, omdat we om acht uur of om half negen „alweer” op moes-

ten staan, worden we nu iederen morgen vanzelf om zes uur wakker.

De dienst in Sennheim bestaat tot heden voor een groot gedeelte uit het beoefenen van sport en zingen en er wordt bijzonder gelet op houding. Ook laat men geen gelegenheid voorbij gaan om ons de kameraadschapsgedachte onder het oog te brengen en ons te laten voelen, dat één voor allen en allen voor één moeten instaan. Onze Duitse meerderen hebben stuk voor stuk in dezen oorlog al een of andere daad volbracht en daarom mogen zij ook met recht van ons eischen, dat ook wij datgene, wat wij op ons genomen hebben en waarvoor wij hier naar toe zijn gekomen, zullen volbrengen. En daar zal het niet aan mankeren, daarvan zijn wij overtuigd en daarvoor zijn wij tenslotte Nationaal-Socialisten. Wij staan hier immers in het geloof aan onze Germaansche wereldbeschouwing, die, wij voelen dit, door de jeugd uit de Germaansche landen in eendracht en kameraadschap ter overwinning geleid zal worden. Het kan niet anders, of de oude, kapitalistische wereld zal onder de kracht van dit jonge geloof ineensstorten. Een Deensche kameraad, die hier een voordracht voor ons hield, heeft dit zoo mooi gezegd: „Nationaal-Socialisme is niet zoo maar één of andere politieke gedachte, van een wilkeurige partij, voor de belangen van een bepaalde groep menschen, maar Nationaal-Socialisme is de wereldbeschouwing van een mensch, die geen andere belangen kent dan die van zijn heele volk, uiteindelijk van zijn heele ras”. Wij, die hier naar Sennheim gekomen zijn, kwamen uit de overtuiging, dat wij deze hoogste belangen van ons volk het best kunnen dienen in de Waffen-*ff* want alleen deze geeft ons de mogelijkheid om onszelf geheel in te zetten. Hier kunnen wij met de daad de gevaren, die de toekomst van Europa bedreigen, bestrijden. Daarom kan hier de dienst ons nooit te zwaar zijn en geen marsch ons

te lang worden, geen bevel komt ons onuitvoerbaar voor, want steeds beseften wij, dat wij hier niet uit materialistische overwegingen zijn gekomen, maar dat wij hier staan in dienst van een Gedachte. Dit is geen gedachte van mijzelf alleen, want terwijl ik dit neerschrijf, mag ik er tevens bijschrijven, dat ik dit doe uit naam van alle kameraden, die hier op 14 Maart aanwezig zijn.

Het is eigenaardig, dat in alle dingen, die wij doen, ook in de heel gewone dingen, wij ons laten leiden door ons gevoel om daarbij steeds weer te bemerken, dat er tusschen ons levensgevoel en de groote gedachte, waarvoor wij strijden, geen merkbaar verschil is. Dit levensgevoel heeft een zoo groote kameraadschap gekweekt, dat uiterlijk groote rang- en standverschillen, innerlijk voor ons geen rol meer spelen. Zelfs het leeftijdsverschil, dat, zooals ik reeds zei, toch wel groot is, maakt opmerkelijk weinig uit in den dagelijkse omgang. De wetenschap, dat alle aanwezigen hier hun leven over hebben voor de overwinning van onze ideeën, maakt, dat wij, zoowel in de groote als in de kleine dingen, als kameraden met elkaar omgaan.

Wij scheren ons rustig met denzelfden kwast, deelen onze versnaperingen en helpen elkaar zoo ongemerkt over moeilijke oogenblikken heen. Moeilijke oogenblikken — daar leest men zoo gemakkelijk overheen, maar de vrouwen, die achter bleven, zullen dit begrijpen, als zij met opgewekt gezicht tegen bureu of kennissen vertellen: „Ja, mijn man is ook als *ff*-vrijwilliger vertrokken”, en als dan de menschen zeggen: „Maar kan U het wel alleen af, met Uw vier of vijf kinderen?”. Dan antwoordt zij: „Natuurlijk kan ik dat. Deze plicht is toch lang niet zoo zwaar als de taak, die mijn man op zich genomen heeft?”. Op hetzelfde oogenblik zegt haar man tegen één of anderen kameraad hier in Sennheim: „Hoe zou moeder de vrouw met de vier spruiten het maken?”. Kijk, op zoo'n oogenblik zijn er dan altijd kameraden, die hem ons ideaal voor oogen stellen en natuurlijk zet de huisvader dan meteen zijn gezicht in de plooi, alsof hij zeggen wil: „Dacht je soms, dat ik dat vergeten was?”. Welnu, dan is het weer: tanden op elkaar en borst vooruit en een oogenblik later stemt hij met zijn kameraden in, die onze strijdlieden zingen.

Neen, niet uit individualistische grootdoenerij zijn deze kameraden hier en nog veel minder, omdat zij hietoe op een of andere manier gedwongen werden, want iedere dag wordt ons gevraagd: „Wie wil er naar huis?”. En dan klinkt het als uit één mond: „Neen, we gaan niet naar huis!”. Ook al is het verlangen naar hen, die achterbleven, ons soms haast te machtig.

Wij zijn hier om voor de Nationaal-Socia-

AANVAL OP DE WET

Op dit oogenblik, nu het Britsche imperium in zijn voegen kraakt, denken duizenden Afrikaanders terug aan hun nog maar veertig jaar ouden vrijheidsstrijd, — aan den genialen Boeren-generaal Christiaan de Wet ook, die het den Britten zoo lastig maakte en die telkens opnieuw de verbindingslijnen van de Engelsen wist af te snijden, zelfs toen de krijgers kans zochten tegen de Boeren had gekeerd. En zij voelden zich de handen jeuken.

De Britsche legerleiding meende, dat men met de kleine schare van Christiaan de Wet niet zoveel omslag behoeft te maken. Zij gaf een overste bevel, den Boeren-generaal in den rug aan te vallen en zoo zijn troep te vernietigen.

Korten tijd later kwamen de eerste gewonden in de nabijheid van het hoofdkwartier terug. „Is mijn bevel uitgevoerd?” vroeg de Britsche generaal.

„Lawel, generaal!” bevestigde een der soldaten. „Alleen een tikje anders dan u bedoeld heeft. De overste is den Boer namelijk niet in den rug, maar in de handen gevallen.”

HOOGER KNAL-KWIK ONDERWIJS

Justus van Liebig, die in 1873 overleden Duitse geleerde, was een der meest beroemde scheikundigen, die de wereld heeft gekend. Hij werd vooral vermaard door zijn onderzoekingen op het gebied van knalzuur, de gevaarlijke stof, waarvan de zouten knalkwik en knalzuiver een bijzondere actualiteit hebben gekregen in den oorlog: ze dienen namelijk voor het vullen der slagbommen en pannen.

Het moet eens gebeurd zijn, dat Von Liebig met zijn studenten aan een reeks proeven in het laboratorium van de Münchener Universiteit werkte (wat heel dikwijls voorkwam) en dat zich onder de studenten een tamelijk onbekwame, maar niettemin heel erg ingebedde jongeman bevond (wat soms ook voorkomt). De zelfvoldane student, op zoek naar nog groter ontdekkingen dan Von Liebig ooit gedaan had, loste één deel kwik op in twaalf deelen salpeterzuur, goot in een andere reageerbuis alcohol en vroeg aan Justus van Liebig:

„Professor, als ik deze twee vloeistoffen door elkaar schud, krijg ik dan niet knalkwik?” „Nee!” zei Von Liebig heel beslist. „Jij niet meer!”

listische gedachte zoo goed mogelijk te leeren strijden, om de Groot-Germaansche zaak zoo daadwerkelijk mogelijk te kunnen dienen, leeren wij hier exercereen, de wapens hanteeren en gehoorzamen. En al is dan thuis in ons eigen land de meerderheid van het volk ook met blindheid geslagen, en keert het zich nog steeds tegen ons, wij zullen niet aarzelen voor ditzelfde vaderland het leven te offeren, als dit zijn moet. Niet voor niets hebben de lage landen door de eeuwen heen een sterk, zelfbewust voorgeslacht voortgebracht en niet voor niets heeft de stem van dit verleden een beroep op ons gedaan. Wij zullen trachten ons volk in stand te houden, ook als wij daarvoor het dierbaarste, wat wij bezitten, zullen moeten geven, want wij weten, dat het dit offer waard is. Groet van ons de kameraden in Amsterdam!

ff-man T. v. G.

BAANTJESJAGERS SCHUWEN VERANTWOORDELIJKHEID

Vroeger — hiermede bedoelen wij den „goeden, ouden”, democratischen tijd — waren verantwoordelijke functies een gevraagd artikel. Het ging in hoofdzaak om het baantje, de verantwoordelijkheid was slechts een bijzaak. Zoowel in gemeenteraden als in de beide Kamers der Staten-Generaal zaten lieden, die er beter aan hadden gedaan, als zij — als zoovele honderdduizenden andere burgers — een eenvoudig beroep hadden gekozen. Voor de volksgemeenschap ware dat zeker nuttiger geweest.

Maar het licht der openbaarheid had veel aantrekkingskracht en de democratische ladder was voor ingewijden goed te beklimmen. Zoo zagen wij, om slechts één voorbeeld te noemen, den heer Deckers — trouw lid der Staatspartij — opklimmen tot minister van Defensie. Deze heer was in Augustus '29 op dien verantwoordelijke post gekomen in het ministerie van zijn partijgenoot Ruys de Beerenbrouck. In dezelfde functie ging hij over in het tweede en derde kabinet van Colijn. Doch op 2 September '35 werd deze krijgsman openens minister van het vredige departement van Landbouw en Visserij!

Hij verwisselde van hoogen regeeringspost even gemakkelijk als van hoord! Hiermede kroonde de democratie haar zotheid. Het verantwoordelijkheidsgevoel was volkomen zoek. Maar thans schijnt

het, dat de vraag naar leidende functies niet meer zoo groot is. Wij lezen tenminste een berichtje, dat den indruk wekt, alsof er zelfs voor een onschuldig raadszeltje geen liefhebberij meer bestaat!

„Het schijnt heel wat voeten in de aarde te hebben, vóór de vacature-G. P. J. Nijssen in den gemeenteraad van Beverwijk bezet wordt. Nadat de eerstaangewezene, het oud-raadslid Post, de zaak enkele weken slepende heeft gehouden, meende hij toch voor de eer te moeten bedanken. Ook de oud-raadsleden Schelvis en Tervoort meenden te moeten bedanken, zoodat nu de heer Th. J. Ch. Wilms Floet aan de beurt is benoemd te worden. Het duurt echter niet lang meer, of de lijst van de R.K. Staatspartij zal uitgeput zijn.”

Voelen de heeren der Staatspartij er niets meer voor? Wordt het hun een beetje onbehagelijk te moede, nu er ook plichtsbeseft, verantwoordelijkheid en deskundigheid wordt geëischt? Ach ja, dat was vroeger anders — toen kon iedere partij-ganger half duttend de presentielijst teekenen en verder af en toe een beetje de groote trom van zijn partij roeren en politieke vriendjes helpen. Het was een baantje waar — zoodat geen er — dan toch „muziek” in zat. Nu wordt dienst aan het volk gevraagd — en daar passen de R.K.S.P.-ers voor... En dat is eigenlijk toch maar beter ook.

Indruk van de *ff*

...het plechtige appél der S.A. en S.S., als één compacte massa geüniformeerde politieke soldaten, feilloos opgesteld, een naar schatting 20 m. breede strook in het midden heeft opengelaten, de muziekcursen zwijgen, en dan uit de verte een regiment zwarte soldaten met witte handschoenen komt aanmarcheeren en langzaam deze middenmoot gaat opvullen. Je hoort alleen maar het steeds duidelijker nabijkomen van dreunend neergeplante soldatenlaarzen, je ziet alleen maar die op en neergaande plekjes wit van de handschoenen. Een kwart miljoen menschen luistert, onbeweeglijk. Zooals dat zwarte regiment op je aan komt, heeft het iets onbeschrijflijk-dreigends. Aan dien indruk ontkomt niemand....

Als straks al die vele menschen naar huis terugkeeren, nemen ze een geheel jaar het bewustzijn mee van de kracht hunner volkseenheid.”

(M. Blokzijl in „De Standaard” van 24 Maart 1941)

Boeren HERVONDEN HUN BODEM

Anderhalve eeuw lang is het gemakkelijker geweest, op den Balkan oorlog te ontketenen dan vrede te stichten. De oorzaken van deze situatie, die aan zuidoostelijk Europa den triesten bijnaam van „Europeesch kruisvat” schonk, laten zich in twee groepen samenvatten.

De eerste zijn van internen aard. Ze gaan terug op historische gevoeligheden: elk der Balkan-landen heeft zijn groote verleden, waarnaar het terugdroomt en bij de verzevenlijking waarvan het noodzakelijkerwijs in conflict met zijn buurman moet komen. Maar ze zijn bovenal een gevolg van wat men gewoonlijk simpelweg „minderheden-kwesties” noemt, — kwesties, die in werkelijkheid verre van simpel blijken en die het noodlottig resultaat zijn van de vreemde wijze, waarop in dit bij uitstek agrarische gebied de bijeenbehoorende elementen „boer” en „bodem” versplinterd en doorceengemengd zijn.

De tweede groep oorzaken is van externen-, van uitwendigen aard. Ze grijpt dankbaar de interne groep aan om het vuurtje in den Balkan kunstmatig verder te stoken en zij vindt haar bron in de buitenlandse politiek der Westeuropese mogendheden, die onder leiding van Londen „het evenwicht van krachten” in de Europeesche politiek hebben geïntroduceerd. Op deze krachten-balans („balance of powers”) was de Balkan de sluitpost, — het kleine gewicht, dat de weegschaal op ieder gewenscht oogenblik naar iedere gewenschte zijde kon doen doorslaan en dat door zijn explosieve kracht in den rug van den vijand een altijd-durende bedreiging moest blijven, wanneer men slechts zorgde voor een passende dosis oorlogs-leeningen.

Tweeërlei politiek

In overeenstemming met dit tweevoudige oorzaken-complex was de Fransch-Britsche (en na Juni 1940 alleen nog de Britsche) Balkan-politiek een ondergronds bedrijf, dat principieel gericht moest zijn op het instandhouden der tegenstellingen.

Maar op even logische gronden streefde Duitschland in zijn worsteling met den Britschen tegenstander naar een ontmanteling van de geïmporteerde vesting in zijn rug, naar een gevaarloos maken van het „kruisvat” en derhalve: naar een op-

lossing van alle Balkan-moeilijkheden. De nieuwe oriëntering van Europa, het uitgangspunt van een harmonieuze volkeren- en belangengemeenschap op het continent is bovendien niet denkbaar zonder de geordende medewerking van den agrarischen Balkan. Zoo gingen de natuurlijke belangen van Duitschland parallel met een heilbrengenden vrede en orde voor de Balkanvolken.

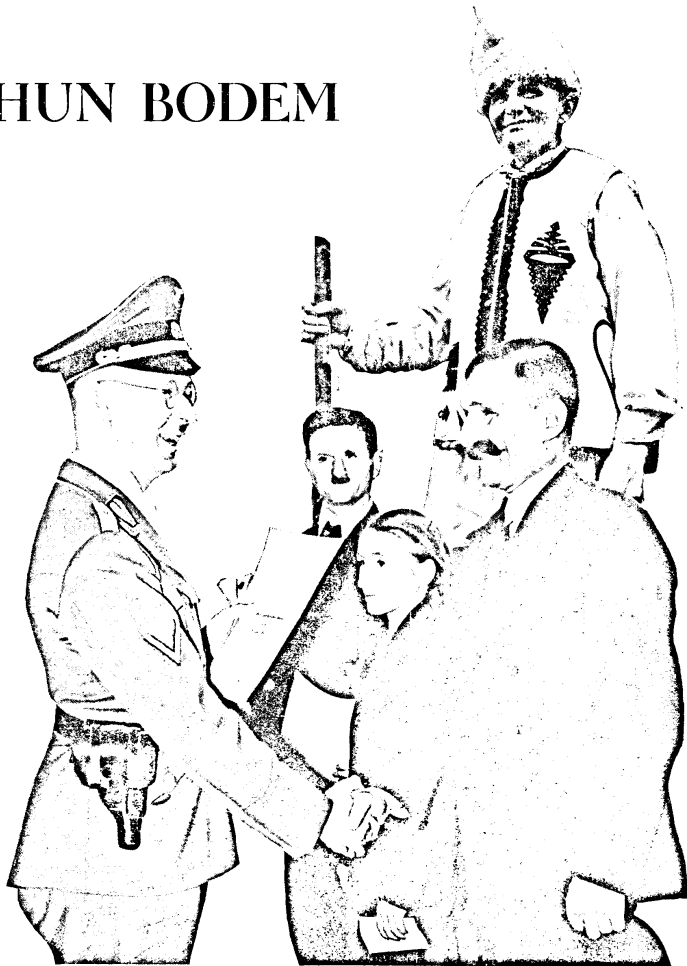
Alleen in zulk een verband kan men het wonder begrijpen, dat in den zuidoostelijken hoek van Europa in de laatste zes maanden heeft plaatsgevonden, een wonder, dat de lichtzinnige politiek van Zuid-Slavië niet verhinderen kan. Na anderhalve eeuw van door vreemde belangen uitgebuite tegenstellingen is de kans op een gezonde ontplooiing in samenwerking en eensgezindheid thans eindelijk geschapen. Tusschen Hongarije en Roemenië, tusschen Roemenië en Bulgarije, staat het schreeuwende onrecht van de vredesverdragen van Trianon en Neuilly (het „Versailles van de Balkan”) niet langer als een eeuw'gdreigend oorlogsspoek en binnenkort zullen ook de laatste resten van moedwillige wanorde zijn opgeruimd.

Verhuizende volken

Tot het opruimen van de verwarrende minderhedenproblemen is een groot-scheepse volksverhuizing het historische middel van deze eeuw geworden. Daarbij heeft men in het zuidoosten van Europa gebruik kunnen maken van elders opgedane ervaring.

Wat hebben Londen en Parijs niet van „barbaarsche methoden” gerept en ijsselijke tafereelen opgehangen van de var hun haardsteden verdreven bevolking! Hoe kan de imperialistische denkende internationalist echter ooit den band verstaan tusschen den Duitschen boer en het Deutsche land, den Bulgaarschen boer en het Bulgaarsche land, den Roemeenschen boer en het Roemeensche land?

Zoo is ook de terugkeer van 550.000 Duitschers (meer dan een half miljoen!) uit onderscheiden minderheids-gebieden geen tragedie geweest, maar een stuk volksofbouw, dat de volksverhuizers zelf met volle lach en gerechtvaardigde verwachtingen tegemoet konden zien. Alleen uit

Welkom op eigen grond. — Rijksleider H. Hitler overhandigt een Duitschen boer uit de Bockowina de ontkonding van het Deutsche staatsburgerschap op de symbolische plechtigheid, waarbij 500 uit de Bockowina teruggekeerde Duitschers in het eigen land weer een plaats kregen. (Foto Associated Press)

Foto rechts boven: Een Duitsche boer uit Bessarabië, zoals hij meetrok met de transportkolonne, die hem, de zijnen en zijn have naar Duitschen bodem terugbracht. (Foto Continental)

Bessarabië kwamen meer dan 90.000 Duitsche boeren naar Duitschen bodem terug en meer dan 44.000 uit de noordelijke Bockowina, — twee gebieden, die onlangs van Roemenië werden losgemaakt en naar de Sowjet-Unie gingen.

Het zijn geen vluchtelingen, deze 550.000. Het zijn teruggekeerden in den schoot van het volk. En het zullen al in de allernaaste toekomst vreugdevolle bouwers aan de Deutsche volksgemeenschap (hun volksgemeenschap) zijn.

Verloren toekomst

De jeugd is de toekomst van een volk. Wee het volk, dat de liefde voor zijn jeugd verliest, — het verliest de eigen toekomst. Andermaal wee het volk, dat aan bekrompenheid en baatzucht zijn saamhoorigheid offert, — het verliest nog bovendien het heden...

Na een Duitschen luchtaanval op Bristol bleek onlangs, hoe weinig men ook na achttien oorlogsmaanden in de steden aan Englands westkust op vernietigende slagen voorbereid is. In alle haast moesten de kinderen worden geëvacueerd. Men bracht ze voor een deel naar Ilfracombe, een mondaine badplaats aan het Bristol-kanaal. De bewoners van de deftige villa's in die plaats weigerden, de kleine vluchtelingen op te nemen. Ze

openden zelfs hun deur niet, toen het gemeentebestuur de kinderen officieel inkwartierde.

Het Engelsche dagblad „Daily Herald” schrijft woordelijk:

„De tegenzin tegen de kinderen uit Bristol ging zóó ver, dat zelfs verscheidene geestelijken niet dan gedwongen en onder protest kinderen in huis namen. Tusschen de zestig en tachtig procent van het vluchtelingen-transport moest met dwang worden ondergebracht. Omstreeks drie uur kwamen de kinderen in Ilfracombe aan, — om zeven uur 's avonds vochten de gemeente-ambtenaren nog vertwijfeld voor hun onderdak. Voorname dames gingen langs de rijen der in het raadhuis wachtende kinderen en

namen ze in oogenschouw. Sommige van deze dames zetten de kinderen op stoelen, keurden ze precies en betastten ze. Het kwam ook voor, dat door een dame kind na kind werd afgekeurd, tot er eindelijk één bij was, dat haar aanstond. Een onderwijzer kon zich niet langer inhouden en riep uit: „Dat is hier een vee-markt, maar geen kinderverdeeling!” Des avonds was de situatie wanhopig, temeer omdat voor den volgende ochtend al een nieuw transport was aangekondigd. De regering in Londen moest ingrijpen, om de zaken eenigermate te regelen.” Natuurlijk is de zaak tenslotte inderdaad „eenigermate geregeld”. Ook nu, al schijnt de kans heel groot, dat de vaders van de zoo gastvrij onthaalde kinderen niet meer de rechte overtuiging vinden voor hun werk in de oorlogsindustrieën van Bristol. Het is waar: voor na de overwinning heeft Churchill de arbeiders van Eng-

land een andere, betere wereld met heuscheelich socialisme beloofd. Welbeschouwd scheen immers de Britsche wereld-van-nu toch niet heelmaal aan het veelgeroemde ideaal van rechtvaardigheid en levensgeluk te beantwoorden. Maar er blijft een goede kans, dat de gastvrije geestelijken van Ilfracombe bidden voor het behoud van „Merry Old England” gelijk het reilt en zeilt: met kindermarkten op het stadhuis en beenknijpende dames-in-bontjas.

En er is de betere kans, dat de dames van Ilfracombe binnenkort den omgekeerden weg gaan van de kinderen van Bristol. Want Ilfracombe moge op dit oogenblik een naar verhouding veilige verblijfplaats zijn voor wie coupons knippen en een villa bewonen, — Bristol is zijnerzijds bij uitstek vermaard als de haven, vanwaar men naar Canada oversteekt....

Britsche jeugdzorg:

Bristols geëvacueerde jeugd kwam in de luxe badplaats Ilfracombe aan....

tot schrik der plutocraten, die van dat ordinaire volkje niets moesten hebben.

Ook de geestelijken wenschte niet in haar hemelsche droomen te worden gestoord.

De kinderverdeeling ontwaarde in een hoogst „Engelsche” vleeschkeuring.

Op het „Eiland der beschaving” schijnt men een toekomst te zijn voor de jeugd...

DE MACHT VAN

EEN GEDACHTE

Kameraden van de Nederlandsche **—** trokken uit, om ergens ver weg, met inzet van hun leven, te vechten tegen de vijanden van het nationaal-socialisme. Kameraden, sommigen in den eersten bloei van hun jeugd, anderen reeds met een gezin, waren bereid te sterven voor een Gedachte. Zij aarzelden niet om het grootste en liefste wat zij bezaten, te offeren, in den strijd tegen de vijanden van de volksche revolutie in de Germaansche levensruimte. Zij zelf hebben daar weinig woorden aan verspild. Om den geest, waarin dit offer gebracht wordt en het gevoel, waarmede deze daad beleefd wordt, te kunnen verstaan, kunnen wij niet beter doen, dan dat ook wij ons bezinnen op ons eigen wezen. Een wezen, dat niet verschilt van het hunne. Want deze eigen aard is de eenige erfenis, die wij na eeuwen van ontworteling nog gemeenschappelijk van ons voorgeslacht mogen aanvaarden.

Zoo gelukkig, zoo harmonisch levend en zoo organisch opgenomen in een gezonde volksgemeenschap als onze Germaansche voorouders, zijn wij heden niet. Geen cultuur naar eigen aard en wezen verrijkt ons leven, geen vaste, natuurlijke orde ontving ons bij onze geboorte, geen wereldbeschouwing van eigen bloede richtte ons daden toen wij opgroeiden. Een geweldadige cultuurbreuk, gevolgd door eeuwen van vreemde machtspolitiek, van verdooving en uitroeiing van het eigene, plaatste ons in een ontredde wereld, die geen vasten bodem, geen betrouwbaar en veilig midden meer scheen te bezitten.

Toen, na eeuwen van tragischen geloofstrijd en zielsbeproeving, kwam in den wereldoorlog 1914—18 in uitersten nood, onder het trommelvuur der vijanden, eindelijk de bezinning. In de loopgraven van het Westfront en in het verraad der democraten daarna, werd de Deutsche mensch zich van zijn eigen wezen bewust. Onder de bezielende en zelfvergeten leiding van den Führer groeide dit bewustzijn uit tot een geweldige, geordende kracht, tot een politieke Macht, tot de hoogheid van Het Rijk, van waaruit de ordening van de Germaansche wereld is begonnen naar de oereigen levenswetten van ons ras.

Deze levenswetten ordenden eens de afzonderlijke menschen tot sibben en stammen, als de eenheden van bloedverwantschap en bloedsgemeenschap. Maar ook omvatten zij de dorpsgemeenschappen, de gouden enz. als de eenheden van een politieke ordening. Volksleiders: hertogen en volkskoningen met hun volgelingen, vertegenwoordigden den Germaanschen wereldwil en de politieke macht. In de Germaansche levensruimte groeide langzaam met deze politieke ordening, die zijn hoogtepunt vond in de vorming van gouden en volkeren, het bewustzijn van de grootgermaansche lotsverbondenheid. Het is het noodlot van ons ras, dat op dit wezenlijke moment, in tijden van onrust en strijd, van zoeken en tasten naar nieuwe tijdsgedachten, waarin duizenden der besten uitzwermden over de wereld, het is ons noodlot, dat *toen* het Zuiden en het Oosten ons Noorden doordrongen met nieuwe gedachten, die het Germaansche wezen verdoofden en verwarring brachten in het bloed.

Daarom is de volksche bewustwording in dezen tijd noodzakelijk een zich bezinnen op het oer-eigene, op het wezenlijke, op dat wat op den bodem der ziel sluimert — of daar teruggedrongen wacht op bevrijding. Daarom gaan de gedach-

ten van de volksche socialisten steeds weer uit naar het ordenende beginsel, dat deze haast verloren wereld doet herrijzen, naar de Macht, die dit eigen verleden als levend heden weer op aarde brengt en met onweerstaanbare kracht verdedigt tegen de vijanden van volk en ras: Het Rijk.

Het Rijk werd gesticht door den Führer. Achter hem stonden geen burgers, maar arbeiders, werkers van alle rangen en bedrijven. Hij wees hun den weg naar de werkelijkheid. Een weg van socialistische daden. Zoo werden zij zich bewust van hun hoogste taak: het ras in stand te houden en zich levensruimte te verzekeren. Kortom: *rassegedachte*. Daarin ligt ook voor ons de eenige mogelijkheid om opnieuw een levensorde en een wereldbeschouwing op te bouwen, even vast en natuurlijk bij ons passend als die onzer Germaansche voorouders. Dit voorgeslacht is het echter niet beschoren geweest, de historische taak om Europa naar hun aanleg en kracht te vormen, uit te voeren. Het Rijk heeft in den loop der jaren voldoende kracht gekregen, om de eeuwen van gebrokenheid te overspannen en deze historische taak opnieuw op te vatten volgens de onveranderlijke, eeuwige wetten van bloed en bodem: de tijd van den strijd om de Germaansche levensruimte en die der volksverhuizingen-terug-naar-eigen-bodem is aangebroken.

Het volksche ontwaken kent geen papiergrenzen. Daarom sloeg de vonk van het volksche ontwaken uit Het Rijk over naar alle volken in Europa, die in den loop der geschiedenis als uitdrukkingen van Germaanschen aard ontstonden. Zij allen herkennen meer en meer in Het Rijk den juisten, uiterlijken vorm van Germaansche politieke wilsvorming, zij zien het meer en meer en steeds duidelijker als het stralende midden der Germaansche wereld in Europa.

Daarom willen alle van eigen aard be-wusten deel hebben aan dezen samen-gebalden Wil. Daarom zien zij in Het Rijk het werktuig tot de nieuw-ordening, die ons allen in de toekomst geluk, vrede en misschien... een nieuwe, ongebroken cultuur kan verschaffen! Want nu, juist nu zijn wij, Germanen, in de gelegenheid werkelijk Europeesche geschiedenis te maken, zonder ons door een of andere vreemde gedachte van de wijs te laten brengen of ons van geleende middelen te moeten bedienen. Het rasbewustzijn geeft ons alles wat wij noodig hebben voor den strijd.

Onze bewustwording van ras en volk, van bloed en bodem, de erkenning van de hoogheid van de Rijksgedachte voor deze, ons denken, ons geloof en ons gevoel geheel vervullende begrippen, heeft de besten onzer vervuld van het heldhaftig verlangen eigen bloed en leven in te zetten tegen de vijanden van den Germaanschen ordeningswil, van Het Rijk. Uit alle rasbewuste, Noordsch gestem-pelde volken treden jonge mannen als vrijwilligers in de weermacht van den Führer, terwijl in deze volken de wil ont-waakt om eigen leven te vormen naar de voorbeeldige ordening van Het Rijk. Met het blijmoedige gevoel, dat onze nationaal-socialistische levenswijze als de hoogste gemeenschapsvorm, die ooit door menschen bewust gewild werd, mag gel-den, trokken zij uit ten strijde.

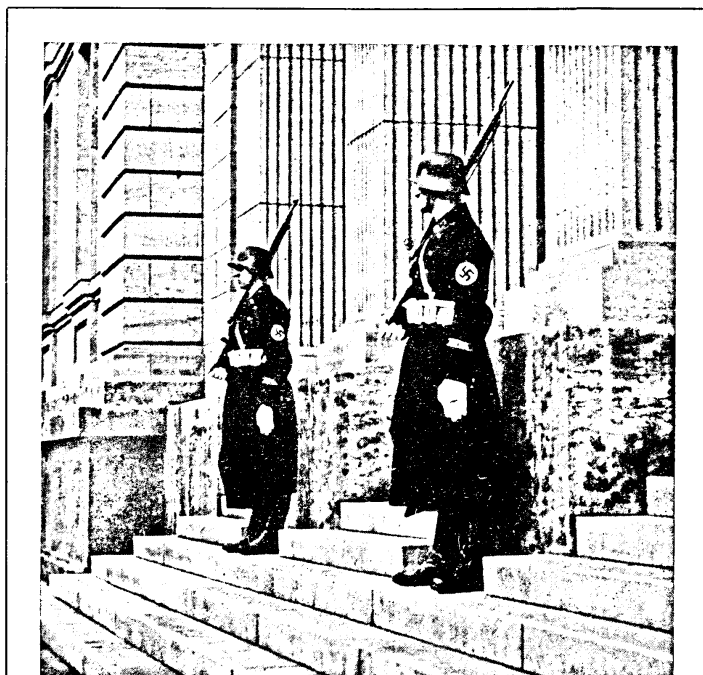
Zij trokken uit ten strijde. Kameraden van onze **—**. Zij volgden den roep van den Voorman, die hun eigen gevoels den beste vertolkte. Zij hebben den dood niet gevreesd, toen de beslissing in hun handen lag. Zij hebben innige banden verbroken en veel liefs achtergelaten, om met harde handen het geweer te grijpen. Waarom zij uittrokken — wij weten het. Zij zelf zouden het nauwelijks onder woorden hebben kunnen brengen.

Zij gingen eenvoudig, omdat zij een on-wankelbaar Geloof hadden. Zij gingen, omdat zij dit als een Eereplicht voelden, omdat de Trouw aan de groote Gedachte van het nationaal-socialisme hun inzet eischte. Zij hebben niet gevraagd of dit verstan-dig, of dit redelijk was. Zij wilden daden, geen woorden. Zij wilden eenvoudig en tastbaar de reactie, de plutocratie, de vijanden van ons volk en van ons ras verslaan. De heilige wil om te overwinnen bezielde hen.

Zij zullen overwinnen. Zij zullen over-winnen, omdat zij gelooven en dit geloof door tientallen miljoenen van gelijken bloede gedeeld wordt. Zij zullen zich niet opnieuw tegen elkaar op laten zetten. Zij zullen zich niet laten afsplitsen van het geheel door het praatje, dat bepaalde Germaansche stammen tot een bijzondere „zending” geroepen zouden zijn. Zij zullen niet ingaan op het oudbakken ge-zwets, dat zij voor een „Europeesche” cultuur op de bres moeten staan. Zij weten nu, dat Europa niet ons ras, maar dat ons ras Europa zal vormen. Daarom zal de komende ordening geen Europeesche, maar een Germaansche ordening zijn voor de Germaansche levensruimte in Europa. Wij weten onze kracht — maar ook onze grenzen. Daarbuiten hebben wij geen heil te ver-wachten, imperialisten-uit-overtuiging zijn wij evenmin.

In Het Rijk zien wij de voortzetting van het Germaansche wezen in de geschiede-nis van ons Noorden, zoals die opbloeit in de volksche gedachte van heden, die ons verlangen en ons geloof uitmaakt. Het is dit geloof, dat het schier boven-menschelijke mogelijk maakt en gemaakt heeft, zoals de overwinning in het Westen.

Zoo trok hun dappere hart onze **—** kameraden naar het front. Zoo gingen zij op weg naar hun kazernes. Hun daad, hun warm kloppend helden-hart, kan wellicht aan het kille verstand der burgers een les geven. Dit verstand, dat zoo graag grenzen trekt, zoo gaarne vastomlijnde plannen maakt — die nooit uitkomen — en dat zoo verzet is op cijfers en tabellen, zal dan tot het inzicht kunnen komen, dat Het Rijk, dat een uitstraling van kracht is, dat het orde-nende beginsel vertegenwoordigt van ons ras, geen grenzen heeft, zoals een volk of een natie die bezitten. Ook de pluizers en de rekenaars, de voor-zichtigen en de droomers, zullen door het voorbeeld van deze strijders wellicht tot een eerste begrip kunnen komen, dat Het Rijk het brandpunt is geworden van alle krachten uit de Germaansche wereld. Het is de representatie van het Germaansche wezen, zoo groot en machtig, dat het over de volksgrenzen uitstraalt en de volksche waarden rondom zich verhoogt en verdiept. Zoo groeit Het Rijk tot het Hartland van Europa, tot het luisterrijke middelpunt van allen, die bereid zijn met de volken van eenen bloede te leven en te strijden in de noodzakelijke lotsgebondenheid. Noodzakelijk — omdat zonder deze lots-gebondenheid, die den inzet van *alle* Germaansche krachten eischt, de grondslagen niet gelegd kunnen worden voor de eigen cultuur, die in den eeuwigden strijd der rassen steeds opnieuw beveiligd en verdedigd moet worden. Het Rijk is daarom de eenige veiligstel-ling van de toekomst van ons ras. Het is daarom, dat onze **—** kameraden zonder aarzelen het woord van den Voorman hebben gehoorzaamd en als gelijkwaar-dige, weerbare mannen van het Noorderas de plaats hebben ingenomen, die hun van nature toekwam.

—-Wachposten voor den ingang tot de Rijkskanselarij in de Vossstraat te Berlijn

Het licht heeft gezegevierd

Met de Paaschdagen is de strijd tusschen winter en zomer beslist ten gunste van het zegevierende licht, want dan hebben wij de lente-evening (21 Maart) alweer achter ons. Paasch-Zondag nu, is de eerste Zondag na de Volle Maan, die op 21 Maart volgt. Daarom is het Paaschfeest een beweeglijk feest, want in het ene jaar is het op een ander tijdstip volle maan dan in het andere.

Deze feestdagen zijn sedert de allereerste tijden door onze voorouders geheiligd met de gedachte van het Ontwaken en de Wederopstanding. Dit feest is bij uitstek het feest van de Overwinning Lente, waarin de wetten van de zich steeds in het leven vernieuwende natuur zichtbaar worden in duizend ontluikende knoppen en kiemen. Sedert de vroegste dagen van ons voorgelicht versieren wij in dezen tijd ons huis met de jonge levensteekenen van Moeder Aarde: met de katjes van wilgen en elzen, die dan reeds in den voorjaarswind wiegelen. Wij hechten ook van oudsher waarde aan een goed feestmaal en een opgeruimde stemming.

Zoo vast zijn deze natuurverbonden gebruiken met ons wezen vergoed, dat ook de Christelijke kerk de opstanding van Jezus op dit Germaansche feestdag heeft verlegd — ondanks de bewegelijkheid van de viering.

Als dit feest voor ons, in de *ff*-Sibben-gemeenschap, iets méér wil betekenen

dan een dag van burgerlijke sleur, waarop men nu eenmaal gewoon is eieren te eten, dan moeten wij ons ook in den geest van dit feestdag, dat van Palmzondag tot de Paaschdagen duurt, verdiepen.

Het Paaschfeest is het feest van de hernieuwing. In de natuur botten alle boomen en planten uit. De knoppen aan de dunne twijgjes zwellen en de jonge bladeren springen uit hun beschermende omhulsels. Alles rekt zich uit en wil omhoog naar de Zon, die het heele leven beheerscht. De zon was van oudsher het zinnebeeld voor al het goede en heilvolle voor den Germaanschen mensch.

Het is te begrijpen, dat deze overwinning van het licht gevierd wordt. Vreugdevuren worden buiten ontstoken — dat was vroeger zoo, dat is nu nog zoo. In den Lentenacht worden groote stapels takken en twijgjes, die reeds in de Paaschweek daaraan vooraf verzameld zijn, in feestelijken brand ontstoken en hoog vlamt het vuur op naar den nachtelijken hemel. Dit vuur is dan vaak het middelpunt van een vroolijken dans. In sommige streken van de Germaansche levensruimte maken de boeren een zonnerad van een groot houten wiel, dat met stroo omwonden wordt. Dit wordt in brand gestoken en vonken sproeiend rolt het rad dan een berghelling af, totdat het heilsymbool in een akker uitdooft of sissend in een beek verdwijnt.

Maar niet alleen deze Lentevuren zijn uitingen van de hernieuwing. Gaan we na, wat nu nog overal met Paschen ge-

bruikelijk is, dan ontmoeten we overal het ei. In fleurige kleuren beschilderd, soms met zinnebeelden of kleine spreken versierd, verschijnen ze op tafel. Iedereen weet, dat dit de eieren zijn van den „paaschhaas“, het oecroude vruchtbaarheidszinnebeeld (dat wij nog steeds in de winkels aantreffen als kinderverassing). Die vroolijke paaschhaas heeft de eieren gebracht en eigenlijk vinden de kleuters dat heelemaal nog zoo gek niet! De Paaschdagen bieden gelegenheid te over voor gezellig samenzijn van het heele gezin. Allereerst is daar het versieren van de eieren, dat met de grootste zorg moet geschieden, want het ei neemt wel een zeer groote plaats hierbij in. Maar waarom juist speelt het ei hierbij zoo'n groote rol? We zeiden reeds, dat Paschen de tijd van de hernieuwing was en wordt uit het ei ook niet het nieuwe leven geboren? Het is het begin van hetgeen eens zijn zal!

Als versiering kan men op de eieren zinnebeelden als zonnerad en ook man-rune aanbrengen. De man-rune, de driespruit, als zinnebeeld van het ontwakend leven, wordt nog veel bij de „palmaschen“, waarmee de kinderen in optocht rondloopen, gevonden. De versiering van deze palmaschen bestaat meestal ook uit eieren, maar de laatste appels worden er eveneens aangehangen, verder koekejes, die in den vorm van het jaarad zijn gebakken en kuikentjes of zwaantjes. Men ziet er zelfs, waaraan zes zwaantjes boven elkaar zitten, dit is wellicht een herinnering aan de sage van de zes broertjes, die in zwanen veranderd waren en die in dezen tijd door hun zusters werden verlost en zoo een nieuw menschenleven ontvingen. Een ander zinvol verhaal van

de overwinning van het Licht is dat van Doornroosje, de prinses, die in een toren gevangen zat. Haar venster keek uit op het Oosten en op een goeden dag werd zij uit haar gevangenschap verlost door een jongen prins. Met den jongen prins wordt in dit verhaal de zon voorgesteld, zooals er zoovele verhalen zijn, waarin deze prins een rol speelt en gemakkelijk als Zonneheld uit het Noorden is te herkennen. Vanzelfsprekend zal in het *ff*-gezin de moeder niet vergeten, om haar kinderen deze verhalen te vertellen en uit te leggen.

De Paaschmorgen is de aangewezen morgen om met het heele gezin de natuur in te gaan. De eerste uitloopers zijn reeds te zien aan de takken en men ruikt als het ware de lente. Al is het weer niet altijd even mooi en al verschijnt de zon soms niet van achter het wolkendek, toch kan men genieten van al die kleine, groene puntjes. Het is een feest om de kinderen als jonge lammetjes over het veld of door het bosch te zien huppelen en springen. De natuur is zoo mooi, alles smelt op zulke oogenblikken samen tot één blijden lach van Moeder Aarde. Vader kan dan de grappige verhalen vertellen over Tijn Uilenspiegel en Baron van Münchhausen, zoodat de kinderlach hoog opklinkt en opgaat in de blijde stemming van dezen dag.

In de *ff* zullen man en vrouw, ouders en kinderen op dezen dag, die zoo geheel in het teken van het Zegevierende Leven staat, zich wellicht nog meer dan anders bewust zijn van hun sibbe-saamhoorheid en van hun taak in dit volk. Zij zullen er voor zorgen, dat deze dag ook in de verre toekomst in ere zal worden gehouden.

(Foto's Arch. Storm.)

Betrekkingen Prijs 5 cent per mm
Minim 15 mm regels, iedere 5 mm meer f 0.25

Aangeboden	Geveerd
JONGEMAN, 16 jaar, diploma typen, biedt zich aan voor kantoorwerkzaamheden Br. o. lett. X, bur. v. d. blad	Voor direct gevraagd FLINK DAGMEISJE Loon f 7.— per week. Werktijd van 8—8 u. P. C. Hooftstr. 42 boven
Bovenstaande advertentie 15 mm Prijs f 0.75	Bovenstaande advertentie 20 mm Prijs f 1.—

Het adres voor **SCHRIJFMACHINES, HERSTELLINGEN en STENCILWERK** is nog steeds
M. ZEILMAKER,
Marnixstraat 7, Amsterdam, telefoon 48616
Leverancier Hoofdkwartier N.S.B., Nederl. n. Staf. en Heerbankwarter W.A., Nat. Jeugdstorm.
Reeds 7 jaar adverteerder in de Nat. Soc. Pers.

Nationaal-Socialistische Boekery
H. v. Poelgeest, Langestr. 61, Hilversum
Tel. 6389. Giro 394058.
Alle Deutsche geill. bladen.
Erkend kantoorboekhandel.

DIE DEUTSCHE BUCHHANDLUNG
AMSTERDAM
Leidschestr. 12
Telefoon 30034

Het grootste Duitsche
boekenassortiment in
Nederland

BIJLAND
Begravenis-Onderneming
Valeriusstraat 63, Amsterdam-Z.
Telefoon 20358

HENSELER
De kantoorboekhandel in den
ruimsten zin. Handelsdrukkerij
voor het betere drukwerk.
Utrecht, Havikstr. 19-21. Tel. 12463

„HET BOLWERK“ AMSTERDAM, Kalverstraat 5
DEN HAAG, Wagenstraat 47
ROTTERDAM, Walenburgerweg 96

UW ADRES VOOR TOONAANGEVENDE BROCHURES EN BOEKEN OVER

- ff* Organisatie
- Het Nationaal-Socialisme in Strijd en Overwinning
- Leidende persoonlijkheden
- Germanendom
- Geschiedenis
- Jezuitendom
- Jodendom
- Rassenkunde
- Vrijmetselarij
- Woordenboeken

Vraagt schriftelijke inlichtingen bij: „Het Bolwerk“, Kalverstr. 5, Amsterdam

VRIJMETSELARIJ, een volksoverwinnende organisatie, door Dr. W. Schwier.
Met ingang van heden ontvangt iedere 25e begunstiger als premie dit fraaie pas uitgekomen werk.

„NATIONAAL ORKEST“ Iedere *ff*-man worde thans begunstiger van het Eerste Arische Orkest in Nederland.

Voor slechts 1 gulden kunt ge de gelukkige bezitter worden van bovengenoemd prachtboek. Stort op girorekening 121354 t.n.v. H. C. J. Nijbakker Jr. — Berkenbosch Blokstr. 25, Scheveningen.

F. J. H. HASSING • AMERSFOORT
Plantsoen Oost 3, Telefoon 4014

Uniformkleermakers sedert 1888.
Leverancier van de Stafleiding van de Nederlandsche *ff*

Deen's Bier Import Handel

Lieve Verschuerstr. 71, Rotterdam, Tel. 37846, Giro 412001

Alleenverkoop in Nederland van de Mainzer Aktien Bierbrauerei

Twee begrippen, maar onafscheidelijk met elkaar verbonden. Na den arbeid geestelijke en lichamelijke ontspanning. • Levensvreugde voor den arbeider, is een gebiedende eisch. Niet langer mag de dagelijksche gang naar en van de fabriek, werkplaats, het kantoor een sleur zijn; gezonde ontspanning brengt tot meer arbeidsvreugde. • Het Nederlandsch Verbond van Vakvereeningen zal met zijn Stichting „Vreugde en Arbeid” den arbeider leiden naar een socialistische arbeidsgemeenschap. • Sluit de handen ineen, bouw mee aan de nieuwe toekomst!

Inlichtingen aan de afdeeling Pers en Propaganda van het N.V.V., P. C. Hooftstraat 180 - Amsterdam - Telefoon 97360

Ontwerp studio A.P.

(Foto's A.P.-archief)

EENHEID IS MACHT

De spanning van den tijd moet ons volk kunnen doorstaan. Het zal dit des te beter kunnen, naarmate meer socialisten van den daad zijn samengesmeed in een ijzersterke arbeidsgemeenschap. Daarom geen verbroekeling, maar eenheid. Treedt toe tot het Nederl. Verbond van Vakvereeningen.

P. C. HOOFTSTRAAT 180
AMSTERDAM • TELEF. 97360